

Den perfekta pedofilen

En diskursanalytisk studie av avhållsamma pedofilers bloggar

Julia Greip

Mälardalens Högskola
Akademien för hälsa, vård och välfärd
Sociologi med socialpsykologisk inriktning
SOA135
Kandidatuppsats, HT19

Handledare: David Redmalm
Examinator: Tomas Kumlin

Sammanfattning

Avhållsamma pedofiler – pedofiler som inte vill agera sexuellt gentemot barn – är en grupp som trots sin avhållsamhet riskerar att stigmatiseras på grund av sin pedofili. Med diskursanalytisk metod analyseras bloggar skrivna av fem avhållsamma pedofiler, utifrån vilka subjektspositioner de intar och hur de konstruerar pedofili. Studien fann hur skribenterna positionerar sig som avhållsamma pedofiler, som personer som älskar barn, som stigmatiserade medlemmar av en förtryckt minoritet, som aktivister och som medlemmar i stöttande nätverk. De konstruerar också den typ av pedofil de inte är – pro-contacters – och förhåller sig till denna. Pedofili konstrueras som diagnos, som sexuell läggning, som en kamp mot ondska, och som något som inte är detsamma som sexuella övergrepp. Dessa diskursiva konstruktioner har sedan tolkats i förhållande till teorier om tabu och stigma, sexualitet som ett görande eller ett varande, samt motmakt, interpellation och positionering.

Nyckelord: pedofili – avhållsamma pedofiler – stigma – bloggar – subjektsposition – motdiskurs

Innehållsförteckning

1 INLEDNING	1
1.1 <i>Konceptualiseringar</i>	1
1.1.1 Pedofil vs barnantastare	1
1.1.2 Pedofili – hebefili	2
1.1.3 Pro-contact och anti-contact	2
1.2 <i>Moraliska ställningstaganden</i>	2
2 TIDIGARE FORSKNING	3
2.1 <i>Allmänhetens syn på pedofiler</i>	3
2.2 <i>Erfarenheter av att leva med pedofili</i>	4
2.3 <i>Pedofilers relation till sitt stigma</i>	6
2.4 <i>Sammanfattning</i>	6
3 TEORI	7
3.1 <i>Tabubelagd sexualitet</i>	7
3.2 <i>Att vara, göra och tala sexualitet</i>	9
3.3 <i>Motmakt, interpellation och positionering</i>	11
4 METOD	11
4.1 <i>Diskursanalytiska grundantaganden</i>	11
4.2 <i>Urval och datainsamling</i>	13
4.3 <i>Analysprocess</i>	14
4.4 <i>Etik</i>	15
5 RESULTAT	16
5.1 <i>Subjektspositioner</i>	16
5.1.1 <i>Den avhållsamma pedofilen</i>	16
5.1.2 <i>Den som älskar barn</i>	18
5.1.3 <i>Den stigmatiserade</i>	20
5.1.4 <i>Aktivisten</i>	22
5.1.5 <i>Pro-contactern</i>	24
5.2 <i>Pedofili som objekt</i>	25
5.2.1 <i>Pedofili som diagnos</i>	25
5.2.2 <i>Pedofili som sexuell läggning</i>	27
5.2.3 <i>Pedofili som en kamp mot ondskan</i>	28
5.2.4 <i>Pedofili inte detsamma som övergrepp</i>	29
6 DISKUSSION	30
6.1 <i>Frågeställningar och sammanfattning</i>	30
6.2 <i>Viktiga teman</i>	31
6.2.1 <i>Stigmatiserad pedofili</i>	31
6.2.2 <i>Kärlek till barn</i>	32
6.2.3 <i>Att vara, att göra, att avstå</i>	33
6.2.4 <i>Driften att tala</i>	34
6.2.5 <i>Strategier för att förstå och hantera pedofili</i>	34
6.3 <i>Avslutande reflektioner</i>	35
REFERENSER	37
BLOGGINLÄGG	38

1 Inledning

Det är inte ofta man hör folk uttrycka en önskan att en medmänniska ska dödas eller skadas – särskilt inte här i Sverige, där dödsstraff inte förekommer och fängelserna är förhållandevis humana. Men när det kommer till vissa extremt stigmatiserade grupper, till exempel personer som begått övergrepp på barn, vet vår avsky inga gränser, och det är inte ovanligt att man uttrycker en önskan att de ska dödas, kastreras eller stympas. Barnantastare och pedofil är ord som ofta används nästan som synonymer, och samhället överlag avskyr därför i regel alla pedofiler med samma intensitet som personer som antastat barn – oavsett om de någonsin begått övergrepp, och oavsett om de vill begå övergrepp eller ej. De flesta är knappt ens medvetna om att det existerar pedofiler som aldrig vill agera på sina sexuella begär – pedofiler som är avhållsamma.

Denna grupp intresserade mig av just denna anledning – hur ser man på sin sexualitet, och sig själv, när man tillhör en så avskydd grupp? Jag fann genom detta intresse att det fanns bloggar skrivna av avhållsamma pedofiler, och beslöt att göra det till föremålet för min studie. Jag inringade under studien dessa frågeställningar: *Hur konstruerar avhållsamma pedofiler sin sexualitet i bloggar?* samt *Vilka subjektpositioner intar de i sina bloggar?*

Att jag intresserar mig för pedofili som forskningsområde är för att det är en sexualitet som riskerar att göra stor skada och orsaka lidande. Den skada man vanligen tänker på är det trauma det innebär för barn att utsättas för sexuella övergrepp; men även pedofiler själva – oavsett om de någonsin agerat på sina sexuella impulser eller ej – upplever troligen ett signifikant lidande, då det är en oerhört stigmatiserad sexualitet, som inte heller kan levas ut utan att andra tar skada. Som belyses av Jahnke (2015) är pedofili mycket fruktat och föraktat i västvärlden, och denna stigmatisering kan förhöja risken att pedofiler begår övergrepp, genom riskfaktorer som dålig självkänsla, försämrad förmåga att reglera emotioner, och minskad motivation att söka hjälp och vård. Jahnke visar därmed också på att det är av stor samhällslig nytta att inte lika urskillningslöst stigmatisera pedofiler.

Min egen studie är tänkt att kunna fungera som ett bidrag till denna diskussion. Genom att studera pedofilers egna ord och resonemang om sin sexualitet, och inte minst hur de förhåller sig till omvärldens syn och sin stigmatiserade roll, hoppas jag kunna bidra med relevant kunskap som leder till en mer nyanserad och funktionell bild av vad det innebär att vara pedofil. Detta särskilt då det inte finns mycket tidigare forskning kring pedofilers upplevelser (Jahnke, 2015).

1.1 Konceptualiseringar

För att begripliggöra denna uppsats, och undvika missförstånd, är det viktigt att klargöra ett antal olika begrepp.

1.1.1 Pedofil vs barnantastare

Som framgår i inledningen är det relativt vanligt att pedofili ses som mer eller mindre liktydigt med övergrepp på barn. Det är också ett grundläggande antagande i denna uppsats att pedofil och barnantastare inte är synonymer – att vara pedofil är att ha en sexuell attraktion till barn, att vara barnantastare är att agera sexuellt mot barn. Förvisso kan pedofili i många fall leda till att man antastat barn, men detta är långt ifrån alltid fallet. Som fastslås av Lanning (1992, s. 3) är inte alla pedofiler barnantastare, och alla barnantastare är inte heller pedofiler. Lanning gör uppdelningen i situationsbaserade och preferentiella barnantastare (ibid., s. 5). Den situationsbaserade barnantastaren har ingen sexuell preferens för barn, men

antastar ändå – detta kan ske av många, och ofta komplexa skäl (ibid., s. 6). I Svensson (2012) finns t.ex. gott om berättelser om män som inte upplevt någon attraktion till barn tidigare, men som ändå sexuellt antastat barn, och efteråt inte kan förstå eller förklara varför. De preferentiella barnantastarna är de som har en sexuell preferens för barn (Lanning, 1992, s. 8). Fokus för denna studie är dock inte barnantastare, utan pedofiler som inte antastat barn.

1.1.2 Pedofili – hebefili

Pedofili är ett begrepp som används på en rad olika, och ibland ganska slarviga, sätt. De flesta är överens om att pedofili helt enkelt innebär ”sexuell attraktion till barn”, men det är inte ovanligt att man även använder ordet för att beskriva någon som är attraherad av någon som är så pass mycket yngre att det anses opassande, t.ex. en femtioåring som har en relation med en tjugooåring. En striktare tolkning av pedofili är att det rör sig om en sexuell attraktion till *förpubertala* barn. Attraktion till pubertala och postpubertala barn och tonåringar kallas istället hebefili (Lanning, 1992, s. 1; Goode, 2010, s. 13). Pedofili används dock ofta som en paraplyterm både för hebefili och attraktion till förpubertala barn. Mitt huvudsakliga intresse för denna studie gäller personer som är sexuellt attraherade av förpubertala barn, men i stor del av den tidigare forskning jag använt mig av har urvalet bestått av personer med pedofila och/eller hebefila attraktioner.

Det ska noteras att pedofili kan vara exklusiv (personen attraheras endast av barn), eller icke-exklusiv (personen attraheras av barn, men också av vuxna) (Jahnke, 2015, s. 13). I min studie är både exklusiva och icke-exklusiva pedofiler av intresse. I den tidigare forskningen förekommer både exklusiva och icke-exklusiva deltagare, men detta är inte alltid tydligt uttalat och distingerat.

1.1.3 Pro-contact och anti-contact

Bland pedofiler finns det två huvudsakliga åsiktsläger i en mycket central debatt, nämligen den om sexuell kontakt med barn. De som är pro-contact anser att det inte borde vara något fel med sexuell kontakt med barn så länge barnet samtycker, och försöker därmed ändra lagstiftningen kring sexuell myndighetsålder (age of consent). De som är anti-contact tycker det motsatta, att vuxna inte borde ha sexuell kontakt med barn, och att de lagförändringar som föreslås av de som är pro-contact inte bör genomföras (Goode, 2010, s. 136-137). I min studie är intresset strikt inriktat på personer som är anti-contact, men i tidigare forskning är det vanligt att det inte görs klart om deltagarna är pro-contact eller anti-contact (däremot kan det ibland anas av deltagarnas svar).

1.2 Moraliska ställningstaganden

Denna studie berör ett tabubelagt ämne, som många har väldigt starka känslor kring. Att försöka framställa frågor om pedofili på ett mer nyanserat sätt kan lätt mötas med stor skepsis, och anklagelser om att genom sin studie orsaka en relativism som leder till att övergrepp på barn blir vanligare. Därför känns det relevant att tydliggöra de rent personliga värderingar som ligger till grund i denna studie:

Att vuxna har sex med barn förpubertala eller pubertala barn är aldrig försvarbart, och bör inte vara tillåtet. Mitt mål är inte att skapa acceptans för sexuella relationer mellan vuxna och barn. Min personliga åsikt är att pedofili är en sexualitet som aldrig kan ageras ut på ett sunt sätt.

2 Tidigare forskning

Den tidigare forskning som fanns kring avhållsamma pedofiler var mycket begränsad, och jag har därför huvudsakligen fått använda forskning som inte uteslutande har deltagare som är uttalat anti-contact. I sökandet efter tidigare forskning har särskilt fokus legat dels på olika aspekter av stigmatisering – stigmatiserande föreställningar, samt stigmas effekt på pedofilerna – samt på pedofilin i sig, och hur pedofilerna beskrivit, tolkat och hanterat sin sexualitet.

I sökandet användes databasen Sociological Abstracts, och sökorden ”pedophilia” och ”stigma”. Samtliga artiklar som använts hittades på detta sätt, utom Goode (2010) – denna bok var istället refererad till i några av artiklarna, vilket ledde mig att söka upp den.

2.1 Allmänhetens syn på pedofiler

I detta avsnitt redovisas resultat från studier som utforskar hur människor i vardagen och yrkeslivet förhåller sig till pedofiler, och vilka föreställningar de har om pedofili.

I en forskningsöversikt granskade Jahnke & Hoyer (2013) 9 kvantitativa studier kring ämnet stigmatisering av pedofiler. De granskade studierna var publicerade inom intervallet 1983 och 2011. I den forskning som berörde stereotyper och fördomar fanns att pedofiler tillskrevs ett stort antal negativt laddade egenskaper, såsom att de var onda, mentalt störda, äckliga, brottsliga och onormala – inga positiva egenskaper nämndes. En hög andel av de tillfrågade associerade pedofili med övergrepp på barn (Jahnke & Hoyer, 2013, s. 11-12).

I studier kring diskriminering av pedofiler, fann man bland annat att i en studie av tyska psykoterapeuter var väldigt få (13%) villiga att behandla sexualförbrytare, men endast 5% var villiga att behandla avhållsamma pedofiler (jämfört med 4% som var villiga att behandla pedofiler som begått övergrepp på barn). Man fann också en studie där deltagarna visat sig mindre villiga att interagera med pedofiler än individer med andra mentala störningar (Jahnke & Hoyer, 2013, s. 12-13).

Jahnke, Imhoff & Hoyer (2015) har genomfört två enkätstudier, i vilka tyska och amerikanska respondenter (854 respektive 201 deltagare från de olika länderna) har fått svara på ett antal frågor, där de dels fått komma med ställningstaganden om olika påståenden om pedofilins natur (för att mäta s.k. lekmannteorier, Jahnke & Hoyer, 2013, s. 3-4), dels fått skatta sina egna känslomässiga reaktioner och åsikter.

Förhållandevis många svar indikerade att pedofiler ansågs ha kontroll över sitt tillstånd, och kunde välja att vara pedofil eller inte – omkring en tredjedel i den första studien, och nästan hälften i den andra. Författarna påpekar att denna föreställning inte stämmer överens med vad forskning och klinisk vetenskap indikerar (Jahnke, Imhoff & Hoyer, 2015, s. 29). Ett mycket högt antal, omkring 90%, svarade att pedofiler utgjorde en fara för barn och tonåringar, men över en tredjedel svarade också att pedofiler utgjorde en fara för vuxna. Vidare uppgav de flesta en känsla av vrede (omkring 80%) när de tänkte på pedofiler, många kände fruktan (omkring 60%) och ett betydligt lägre antal uppgav känslor av medlidande (mellan 30-40%). Väldigt få var villiga att ha icke-brottsliga pedofiler (pedofiler som aldrig begått några brott) som vänner, grannar eller kollegor (mellan 5-14 %), och endast 15% respektive 34% skulle ens vara villiga att tala med dem. Vidare uppgav 39% respektive 49% att icke-brottsliga pedofiler borde vara fängslade, och 14% i båda studierna uppgav att det vore bättre om icke-brottsliga pedofiler vore döda (ibid., s. 25, 29, 30).

2.2 Erfarenheter av att leva med pedofili

I detta avsnitt redovisas resultat från studier där pedofiler varit studiens deltagare, och där man utforskat deras upplevelser och föreställningar kring den egna sexualiteten.

I en studie av den brittiska sociologen Sarah Goode (2010) fick ett antal pedofiler (54 män och 2 kvinnor) från olika länder (USA, Kanada, Storbritannien, Australien, Nya Zeeland, Nederländerna och ”andra europeiska länder”) svara på en enkät via nätet, och/eller intervjuas (ibid., s. 60, 68, 70, 71). Studien visade att communities för pedofiler på nätet hade en särskild betydelse för många av deltagarna – många av dem uppgav t.ex. att websidor hade en stor betydelse i deras konstruktion av sin egen identitet som pedofiler (Goode, 2010, s. 94-95), och en tredjedel av deltagarna hade andra pedofiler (på nätet eller offline) som sin främsta eller enda källa för stöd och sympati (ibid., s. 117). Även bland de som hade annat stöd tillgängligt, var det oftast bara till andra pedofiler man kunde vända sig för att känna sig till fullo förstådd (ibid., s. 133).

På frågan om huruvida de betraktade sig själva som non-contact (vilket ska förstås som detsamma som anti-contact), svarade två femtedelar av deltagarna ja, medan en ungefär lika stor andel svarade nej (Goode, 2010, s. 131-132). Goode kunde påvisa att bland de som var pro-contact var det extremt ovanligt att ha icke-pedofiler som stöd, medan ungefär hälften av de som var non-contact endast hade endast pedofiler som stöd. Goode spekulerar att detta kan bero på att det är lättare att få stöd från icke-pedofiler om man ärligt kan säga att man inte önskar sig sexuell kontakt med barn. Förhållandet kan dock också vara det omvända, att en pedofil som har tillgång till stöd från icke-pedofiler har lättare att omfamna och bibehålla den vedertagna uppfattningen att sex med barn inte är önskvärt eller försvarbart (ibid., s. 132). Oavsett uppges meningsskiljaktighet om pro-contact eller non-contact vara en av de vanligaste diskussionerna på internetforum för pedofiler (ibid., s. 138-139).

Många av deltagarna uttryckte känslor som inte var av endast, eller ens huvudsakligen, sexuell natur. På frågan om vad som attraherade dem mest hos barn, var det många som beskrev psykologiska egenskaper (Goode, 2010, s. 99-102). Flera deltagare beskrev sig ha fantasier som inte enbart var av sexuell typ, utan ibland endast innehöll platonisk och/eller romantisk samvaro med barn. Även de sexuella fantasierna var ofta av typen att de fokuserade på ömsesidighet och att ge barnet sexuell njutning, snarare än att endast nyttja ett barn för sin njutnings skull (ibid., s. 104-106).

Meningarna kring barnpornografi skiljde sig åt, men majoriteten ansåg att betydligt mer liberala lagar än idag borde gälla: ungefär en tredjedel ansåg att barnpornografi inte var fel, så länge de barn som avbildades inte var tvingade, utan njöt och hade roligt (Goode, 2010, s. 141-147). Ett flertal gav svar som tydde på att de inte ansåg att barn skulle utsättas för att filmas pornografiskt, men endast fyra gav svar som indikerade att de ansåg att innehav och konsumtion av alla sorters barnpornografi var fel. De flesta såg fantasier och ”visuella stöd” som ett harmlöst utlopp för sin sexualitet, som inte ökar risken för att de ska begå övergrepp – snarare än det omvända (ibid., s. 154).

I en kanadensisk, kvalitativ intervjustudie utförd av Freimond (2013) genomfördes halvstrukturerade intervjuer med nio män som var attraherade av minderåriga (både pedofila och hebefila attraktioner fanns representerade) (ibid., s. 27, 28, 33, 38).

Samtliga deltagare var i varierande grad skeptiska till ordet ”pedofil”. Många drog sig för benämningen för att den hade så negativa associationer – antingen till övergrepp på barn, eller

som en slarvigt använd term för vuxna som hade relationer med vuxna som var betydligt yngre än de själva. Istället föredrog åtta av nio termerna ”boy-lover” eller ”girl-lover”. En av männen diskuterar också möjligheten att ”återerövra” ordet ”pedofil”, att inte längre låta det vara associerat endast med negativa egenskaper (ibid., s. 42-44).

När det kommer till studiens fokus, processen att komma ut, uppges behovet av uppriktighet, samt oron för att bli avslöjad, som starka drivkrafter till varför männen avslöjat sin pedofili för andra (Freimond, 2013, s. 47-50). Många av männen återgav att de fått negativa reaktioner på sitt avslöjande, men många fick också åtminstone delvis positiva reaktioner. Trots de negativa reaktionerna ångrade dock inte majoriteten av männen att de avslöjat sin pedofili. Bland fördelarna nämndes att det var skönt att kunna tala öppet, att de kände mindre stress och oro inför risken att bli avslöjad, och att det fanns möjlighet att få stöd och sympati. Många upplevde också förbättrad självkänsla och en känsla av stolthet – att vara öppen med sin sexualitet sågs t.ex. av vissa som ett sätt att göra skillnad, genom att påverka omgivningens uppfattningar om hur personer attraherade till minderåriga är och betar sig (ibid., s. 58, 63-65).

Vidare talade vissa av männen om en av fördelarna som attraktion till minderåriga innebar – intresset för minderåriga innebar nämligen ett genuint intresse för barn och unga, även på ett icke-sexuellt plan. Vissa av männen beskrev hur de hade ett genuint intresse och omsorg för barn, hur de hade respekt för barn som jämlikar på ett annat sätt än vuxna överlag har. De resonerade också kring hur vuxna oftast inte genuint bryr sig om barn som de inte är besläktade med eller på annat sätt har en koppling, och hur man i samhället bryr sig ganska lite om de lidanden som barn utsätts för, såsom vanvård och fattigdom (Freimond, 2013, s. 67-70).

I en kvalitativ studie av Cranney (2017) analyserades strategier för att hantera och förstå pedofili ur ett religiöst ramverk, på ett forum för avhållsamma pedofiler. Studien gjordes genom innehållsanalyser på forumet (baserad på 1544 forumsinlägg), 7 halvstrukturerade intervjuer med forumsmedlemmar, samt en enkät besvarad av 40 forumsmedlemmar (ibid., s. 853). Studien utgick från en tidigare etablerad modell innehållande positiva och negativa strategier (strategier med positiv respektive negativ effekt på den mentala hälsan). De negativa strategier som deltagarna uppvisade ingick att be Gud att direkt ingripa och få pedofilin att försvinna; och att känna missnöje inför Gud och religionen (”Varför gjorde du mig sådan här?”) (ibid., 857-858). De negativa strategier som inte var vanligt förekommande bland deltagarna att ge Djävulen eller demoner skulden för den egna sexualiteten – dessa tillskrevs ibland skulden för frestelsen att agera sexuellt, men inte på sexualiteten i sig; att tvivla på Guds makt (de trodde överlag att han hade kunnat befria dem från pedofili, men valde att inte göra det som en del i en högre plan); samt att se pedofilin som ett straff från Gud (ibid., s. 858-860).

Bland de positiva strategier som förekom bland deltagarna var att förlita sig på Guds förlåtelse; att söka sig till religion; att erbjuda andra stöd och hjälp, inte minst till andra pedofiler (att erbjuda hjälp och stöd är också något som nämns även av ickereligiösa forumsmedlemmar); att uppleva sig vara i ett ömsesidigt samarbete med Gud för att motstå frestelser; och att se pedofilin som del i Guds plan, en utmaning de kunde övervinna (Cranney, 2017, s. 861-863). Att leva med pedofili och kontinuerligt motstå frestelser sågs som både en förbannelse och en välsignelse – genom att lyckas motstå synd fick de en chans att leva gudfruktigt (ibid., s. 164).

Cranneys studie visade också att det fanns många paralleller till hur man talar om HBTQ i religiös kontext, med fokus på att sexualiteten är medfödd och ofrivillig (men också poängterandes att samkönat sex inte är fel, medan sex mellan vuxna och barn inte är acceptabelt). Genom att fokusera på att pedofilin är medfödd blir det lättare att finna mening i

sin situation, och att inte känna skuld – istället för att känna sig som en dålig människa, kan man se sig som en god människa som lyckas hantera sin situation utan att skada någon (Cranney, 2017, s. 864-865).

2.3 Pedofilers relation till sitt stigma

I detta avsnitt redovisas resultat från studier där pedofiler varit studiens deltagare, och där man utforskat deras upplevelser och föreställningar kring sin stigmatiserade roll i samhället, och vad denna innebär för deras mentala hälsa.

I en tysk enkätstudie utförd på nätet, där 104 tyska pedofiler (samtliga män) rekryterades genom hemsidor och forum för pedofiler, utforskade Jahnke, Schmidt, Geradt & Hoyer (2015) effekterna av stigma-relaterad stress hos pedofiler. Studien fann att deltagarna överlag överskattade allmänhetens socialt distansierande värderingar gentemot dem. Det fanns också att många var rädda för att deras pedofili skulle upptäckas. Författarnas bedömning är att även om deltagarna hade en uppfattning om att vara starkt stigmatiserade, tycks de inte tro på och internalisera stereotyperna om sig själva – snarare leder stigmat bara till en starkare rädsla för att bli upptäckt som pedofil (ibid., s. 20-22).

Deltagarna visade betydligt negativare inställning till sexuella övergrepp på barn, i jämförelse med de som sitter fängslade för övergrepp på barn. De hade även en högre upplevd självförmåga (self-efficacy) jämförda med en studie gjord på avslöjade och icke avslöjade personer (pedofiler eller hebefiler) som begått övergrepp eller barnpornografibrott (ibid., s. 18). Man kunde inte se något samband mellan stigma-relaterad stress och kognitiv distorsion (som t.ex. att barn vill ha sex, eller kan samtycka till sex) – författarna gissade att detta kunde handla om att deltagarna, genom sitt medlemskap i olika online-communities för pedofiler, fick hjälp att hitta sunda sätt att hantera sin sexualitet (ibid., s. 22).

I forskningsöversikten av Jahnke & Hoyer (2013) fanns en enkätstudie för 77 pedofiler i en självhjälpsgrupp, där deltagarna fick skatta sina känslor kring sin pedofili. Ungefär en tredjedel svarade med positiva känslor (glad, stolt, positiv), och ett litet antal (6%) svarade att de var försonade med sin sexualitet. Många angav dock negativa känslor: besvärad (27%), frustrerad (17%), brydd (14%), ledsen/hopplös/deprimerad (6%), skuld/skam (5%) och bitterhet/ilska mot samhället (4%). I denna studie uppgavs att det oftare var relationen till samhället som var orsaken till dessa negativa känslor, snarare än pedofilin i sig (Jahnke & Hoyer, 2013, s. 17-18).

Slutsatsen Jahnke & Hoyer (2013, s. 18, 21-22) drar av sin forskningsöversikt är att det tycks finnas en "blind fläck" i stigmaforskning när det kommer till pedofili, då detta område är väldigt eftersatt. De bedömer att detta beror på att vi är så vana vid att se pedofiler som förövare, då majoriteten av forskning kring pedofili görs med hjälp av pedofiler dömda för övergrepp, att vi inte ser att de också själva kan vara offer för stigmatisering.

2.4 Sammanfattning

I avsnittet om allmänhetens syn på pedofiler ser vi en genomgående negativ inställning – pedofiler förknippas med negativa egenskaper, anses farliga, och många hade uppfattningen att man hade ett val i om man skulle vara pedofil eller inte. Många respondenter uttryckte en ovilja att ha social kontakt med pedofiler, och ansåg att även avhållsamma pedofiler borde vara fängslade och i vissa fall rentav döda. Även psykoterapeuter var i väldigt liten utsträckning villiga att arbeta med pedofiler.

I avsnittet om pedofilers egna erfarenheter av pedofili framkommer några huvudsakliga teman. Behovet av stöd och att ha någon att prata med om sin sexualitet nämns i flera studier, och det görs skillnad på de som endast kan vända sig till andra pedofiler, och de som även har icke-pedofiler de kan vända sig till. Vidare beskrivs attraktionen till barn, och hur den inte är av enbart sexuell natur, utan även romantisk och platonisk. Slutligen diskuteras också hur den pedofila identiteten konstrueras, både genom självbenämningar och genom religiösa ramverk.

I det sista avsnittet, som handlar om hur pedofiler förhåller sig till sitt stigma, ser vi överlag att stigmatisering av pedofili har en tydligt negativ effekt på pedofiler. Pedofiler bedömer överlag att allmänheten har en mycket negativ syn på dem, och detta resulterar i påtaglig stigmarelaterad stress, och negativa känslor – både mot den egna sexualiteten och mot samhället.

Min egen studie berör dessa områden, men på olika sätt: allmänhetens syn på pedofili ligger till grund för de upplevelser som beskrivs i bloggarna, medan pedofilernas erfarenheter av pedofili och stigma kommer att diskuteras direkt. Genom att sammanfatta de diskurser som förekommer i pedofilernas bloggar, bidrar jag till att utöka kunskapsbilden både om hur pedofiler ser på sig själva och sin sexualitet, och hur de förhåller sig till omvärlden och sin stigmatiserade identitet.

3 Teori

Förutom diskursanalytiska grundantaganden, som kommer att diskuteras i avsnitt 4 *Metod*, diskuteras nedan de teorier som kommer att användas i analysen av studiens resultat. I avsnitt 3.1 *Tabubelagd sexualitet* diskuteras hur vissa sexualiteter konstrueras som ej önskvärda och stigmatiseras, och vilka påföljder detta kan ha för den vars sexualitet avviker från den goda, normativa sexualiteten. I 3.2 *Att vara, göra och tala sexualitet* utvecklas resonemangen om hur den icke-normativa sexualiteten bemöts och behandlas, parallellt med teori som visar hur sexualitet kan konstrueras antingen som ett varande - något man *är* – eller ett görande – något man *gör*, eller i vissa fall snarare något man *inte* gör. Avsnittet avslutas således med resonemang om förbudets och försakandets roll, och vilken roll skuld och skam kan spela i denna försakelse. Slutligen handlar avsnittet 3.3 *Motmakt, interpellation och positionering* om olika strategier för att visa och skapa sitt ansikte, och att genom ett tilltal riktat mot sina medmänniskor skapa en relation.

3.1 Tabubelagd sexualitet

I sin klassiska text *Thinking Sex* ger Gayle Rubin (1993) en översikt över de sexualiteter som ansetts ”goda” och ”dåliga” i västvärlden, ur ett amerikanskt perspektiv, samt vilka former av sanktioner och förtryck dessa sexuella avvikare mött. Hon skisserar en hierarki mellan det ”bästa” och det ”sämsta” sexet, sett utifrån samhällets moral. Det bästa sexet är det heterosexuella, inomäktenskapligt monogama och reproduktivt orienterade sexet – därefter kommer en fallande skala av allt mindre acceptabla sexualiteter. På hierarkins botten ser vi tabubelagda sexualiteter som antingen anses perversa (transsexualitet, sadomasochism, fetischism) eller kommersiella (prostitution). Allra längst ner i denna hierarki hamnar ”de vars eroticism överstiger generationsgränser”, vilket inkluderar pedofiler (ibid., s. 11-12, 14). Dessa oacceptabla sexualiteter ses med avsky, och antas inte kunna involvera någon som helst tillgivenhet, kärlek eller vänlighet. Rubin själv däremot föreslår ett annat sätt att värdera och bedöma sex moraliskt, nämligen utifrån den ömsesidiga hänsyn parterna visar, frånvaron av tvång, och njutbarheten för de inblandade (ibid., 15).

Det är ett genomgående tema i Rubins text att den som har en stigmatiserad sexualitet också upplever förtryck även i andra delar av sitt liv än vad gäller den sexuella utlevnaden, och detta

gäller inte minst pedofiler. Förtrycket mot pedofiler liknas vid 50-talets förtryck av homosexuella och kommunister – det är inte bara en fråga om deras sexualitet, det kan vara svårt nog att hitta människor villiga att försvara deras medborgerliga rättigheter (Rubin, 1993, s. 7). I den sexuella hierarkins botten riskerar man att utsättas för antaganden om mental sjukdom, få dåligt rykte, utsättas för brott såsom misshandel, få sin fysiska och sociala rörlighet begränsad, förlora institutionellt stöd, vägras boende och utsättas för ekonomiska sanktioner (ibid., s. 12, 22). Det poängteras också särskilt hur svårt det är att vara öppen med sin tabubelagda sexualitet på en arbetsplats: ”en avslöjad pedofil skulle antagligen bli stenad ut från kontoret” (ibid., s. 21). För att förstå dessa processer behöver vi bättre förstå vad stigma innebär och hur det verkar.

Jahnke (2015, s. 3) inleder sin avhandling med att grundläggande beskriva stigma som begrepp. Begreppet såsom det används idag introducerades av Erving Goffman, för att beskriva de brister, olikheter eller handikapp som gör dess bärare avvikande, mindre önskvärda och deras status sänks från en hel, vanlig person, till någon befläckad, mindre värdefull. Den stigmatiserade ses som ”inte riktigt mänsklig” av de icke-stigmatiserade, och ofta utvecklas förklaringsmodeller för varför uteslutande eller undvikande av den stigmatiserade är befogat. Stigma bygger på sociala konstruktioner, och därmed kan en viss egenskap vara stigmatiserande i en kultur eller historisk period, men inte i en annan. De möjliga skäl som anges för stigmatisering är dels praktiska, där stigmatiseringen av en viss grupp på olika sätt upplevs säkra den egna gruppen ekonomiskt, politiskt, socialt eller avseende hälsan, dels är det sätt att förenkla komplexa social information, och uppleva högre självkänsla genom att jämföra sig med de stigmatiserade (ibid., s. 4).

Att tillhöra en stigmatiserad grupp kan ha förödande effekt på en människas liv. Ibland kan det innebära fysiskt våld och hot, men vanligare är att det tar mindre direkta uttryck, genom att t.ex. begränsa tillgången till sjukvård, utbildning, anställning och bostad. Det orsakar också stress och ångest, och detta kan i sin tur resultera i självskadebeteende, drogmissbruk, suicidalt beteende och en ovilja att söka hjälp och vård (Jahnke, 2015, s. 4; Jahnke & Hoyer, 2013, s. 5). Alla tabubelagda, stigmatiserade egenskaper är inte uppenbara för blotta ögat, såsom t.ex. mild mental ohälsa och avvikande sociala läggningar – pedofilin hör till denna kategori av s.k. ”dolda stigma”. Även om detta innebär en möjlighet att dölja sitt stigma och inte utsättas för diskriminering, innebär det ändå stress i vissa situationer, såsom när beslut fattas om hurvida de ska avslöja sin stigmatiserade status, fruktan över att stigmat ska avslöjas, isolation från andra likaledes stigmatiserade och att känna sig avskild från sitt sanna jag (Jahnke & Hoyer, 2013, s. 4).

Butler (2004) diskuterar marginaliserade liv och deras brist på grundläggande människovärde. Hon beskriver hur alla liv inte ses som fullt sörjbara, då de inte ses som till fullo mänskliga, ”levbara” liv – i Butlers exempel gäller detta i krig, terrorism och liknande konflikter, men detsamma tycks gälla för de som av andra skäl görs till monster eller ”fiender” (ibid., s. xiv-xv). Genom att antingen låta dessa fiender förbli ansiktslösa, eller utmåla dem som symboler för ondska, ger vi oss själva tillåtelse att inte känna av eller lida över liv som utplånats eller våld som utövas (ibid., s. xviii).

Butler (2004, s. xiii) beskriver hur alla försök till förståelse eller förklarande av terrordåd, ses av samhället som försök att frikänna terroristerna från skuld. Hon skriver:

Vi tenderar att avfärda varje försök till förklaring, som om att förklara dessa händelser skulle ge dem rationalitet, [...] inblanda oss i sympatisk identifikation med förtryckaren [och] bygga ett rättfärdigande ramverk för dem. Vår rädsla för att förstå en synpunkt

döljer en djupare fruktan att vi ska upptas av den, finna den smittsam, infekteras av den antagna fiendens moraliskt farliga tankesätt. (Butler, 2004, s. 8. Min översättning)

Denna rädsla, avsky och ”smittkräck” ses t.ex. i hur de som försöker förklara och förstå bakomliggande orsaker skambeläggs och tystas, förlorar sin trovärdighet, och mister sin möjlighet att göra sin röst hörd i media – däremot förblir internet en möjlig kommunikationskanal (Butler, 2004, s. xix-xx). Butler beskriver också hur fördömandet av en handling leder till en känsla av tillfredsställelse för den som fördömer, och ger talaren en tillfällig ”rening” från all skuld (ibid., s. 16-17).

3.2 Att vara, göra och tala sexualitet

I detta avsnitt diskuteras teori kring i vilken mån sexualitet är ett ”varande” (en status och identitet), respektive ett ”görande” (sexualiteten performativt skapad genom handlingar), och gränslandet däremellan, till exempel den roll som talet om sexualitet spelar. Talet om sexualitet kan, som beskrivs i slutet av detta avsnitt, ses både som tyglande och kontrollerande, men också som en farlig frigörelse som bjuder in till tabu och gränsöverskridande.

I kapitlet ”Smittsamma ord” talar Judith Butler (2005) om den amerikanska militärens förbud mot ”homosexuella handlingar”, inklusive uttalandet att man själv skulle vara homosexuell. ”Homosexuell” blir alltså ett farligt ord, det får inte användas för att tala om sig själv, utan bara för att i förordningarna beskriva det som är förbjudet. Därmed blir den homosexuelle ”någon vars definition skall överlåtas åt andra, någons som förnekas rätten att definiera sig själv när det gäller hans eller hennes sexualitet, och någon för vilken självförnekande är en nödvändig förutsättning för att arbeta inom det militära” (Butler, 2005, s. 205). Om ”arbeta inom det militära” ersätts med ”tillåtas existera i samhället” kunde detta citat med stor träffsäkerhet användas om pedofiler. Pedofili är inte en identitet man kan tillåtas tillkännage, själva utlåtandet är en överträdelse i sig.

Butler beskriver vidare vad som gör detta uttalande om den egna homosexualiteten så ”farligt”. Att uttala sig om sin sexualitet – sin status – ses som liktydigt med önskan att agera på denna sexualitet, och att status i så gott som alla fall kommer att kulminera i handling (Butler, 2005, s. 206-207). Sexualiteten, som i sig är en egenskap hos individen – ett varande – omtolkas till att vara en handling – ett görande. Uttalandet om den egna sexualiteten blir i sig en handling i det att den – i det militäras paranoida tolkningsmönster – ses som en invit, eller uttryck för ett begär. ”Jag är homosexuell” blir till ”jag åtrår dig” (ibid., s. 216). På samma sätt tycks uttalandet ”jag är pedofil” tolkas som ”jag vill ha sex med barn.”

Men, det är inte bara en fråga om rädsla för de sexuella handlingar som sexualiteten fruktas ge upphov till. Även själva sexualiteten är tabubelagd. Att uttrycka att man är homosexuell blir ”en ritualistisk form av tal som utövar makten att *vara* det som *sägs*; inte en återgivning av homosexualitet utan en homosexuell handling och därmed en förseelse.” (Butler, 2005, s. 214). Om det blir tillåtet att tala om denna läggning, bryts också tabut kring detta varande – det fruktas leda till att slussar öppnas och att begär kan uttryckas okontrollerat (ibid., s. 217). Butler (ibid., s. 218) citerar Freud:

Den människa som överträtt ett tabu blir själv tabu, eftersom hon har den farliga förmågan att fresta andra, så att de följer hennes exempel. Hon väcker avund; varför skulle det vara tillåtet för henne som är förbjudet för andra? Hon är alltså verkligen smittförande, så tillvida som varje exempel smittar till efterhärming [...].

Men, Butler återger också Freuds resonemang om hur tabut kan återupprättas, genom att begäret försakats. ”Det enda sättet att avvärja den offentliga kraften i en offentlig självdefinition som

homosexuell, är genom en likaledes offentlig självförsakelse.” (Butler, 2005, s. 220). Homosexualiteten ses helt enkelt som att den kommer att ageras på, fram tills detta motbevisas. Således är det möjligt att säga ”Jag är homosexuell, men avser inte agera på mina begär”, och på så sätt undvika att avskedas från den amerikanska militären. Den performativitet som antas genom uttalandet om den egna homosexualiteten, försvinner alltså först när den negeras av meningens andra sats (ibid., s. 220). Sexualiteten ses som något med en egen agens, som riskerar att orsaka kaos och oönskat beteende, om den inte tyglas diskursivt genom tabun och avbön. Frågan återstår dock om pedofilin blir accepterad och tillåts existera när den åtföljs av avbön, eller om rädslan för den tabubelagdas smitta är alltför stor.

Ett övergripande tema hos Foucault (2002) är driften att tala om sexualitet. Han beskriver det som en ”plikt”, en nästan tvångsmässig drift att säga allt om sin könsdrift, med målet att på ett eller annat sätt påverka sitt begär: att förhöja det, ge det en ny riktning, eller att dämpa det (ibid., s. 48). ”Bekännelsen” kring sexualiteten blir som en slags bikt, och ger samma känsla av rening som bikten erbjuder: ”den oskyldigförklarar honom, den återlöser honom, den renar honom, den avlastar hans synder, den befriar honom, den lovar honom frälsning”. Denna teori ger ett värdefullt perspektiv när vi närmar oss en blogg skriven kring en sexuell identitet.

Butler (2004, s. xiii-xiv) hävdar att det måste vara möjligt att fördöma en handling (i detta fall terroråden 9/11) och sörja dess offer, men samtidigt föra en kritisk diskurs om händelsens mening och innebörd, och ställa sig relevanta frågor: Vad frambringade dessa händelser? Hur kan man bearbeta förutsättningarna så att liknande saker inte händer igen? Hur kan man skapa strategier som inte orsakar mer våld i framtiden? Det poängteras särskilt att det är skillnad på förutsättningar (conditions) och orsaker (causes) för terrorism – USAs imperialistiska utrikespolitik beskrivs som en förutsättning för terroråden, men förutsättningar kan i sig själva inte ge upphov till handling – det är upp till enskilda, agerande subjekt att förhålla sig till och besluta kring sitt handlande, och välja vad de gör med sina förutsättningar (ibid., s. 11). Hon skriver:

De som begår våldsdåd är med säkerhet ansvariga för dem; de är inte lättlurade eller mekanismer för en operativ social kraft, utan agenter med ansvar. Å andra sidan är de formade, och vi skulle begå ett misstag om vi reducerar deras handlingar till spontana, viljestyrda handlingar eller symptom på individuell patologi eller ’ondska’ (Butler, 2004, s. 15. Min översättning).

Butler (2005, s. 210-211) skriver också om Freuds tankar om skam och samvete, och hur det är driften i sig (varandet) som ligger till grund för försakelsen (icke-görandet). Enligt Freud är olika typer av libidon (begär) ”uppbundna” genom vår längtan efter att vara del av sociala gemenskaper, både på familje- och samhälls nivå. När ett avvikande libido (i Freuds exempel det homosexuella, men i denna kontext det pedofila) frigörs, fruktar vi att förlora våra medmänniskors kärlek, och därmed blir libidot i sig en källa till skam och social ångest. Därmed blir begäret i sig liktydigt med skuld, förbud, och det samvete som upprätthåller förbudet. Freud resonerar alltså att det är begäret självt som upprätthåller förbudet att agera på begäret; förbudet blir begärets ”hemvist och tillfredsställelse”.

Senare beskriver Butler (2005, s. 220-221), fortsatt med stöd i Freuds teorier, hur det är libidot i sig som står för undertryckandet av begäret. Till en början kommer driftförsakelsen genom samvetet (och den underliggande fruktan som ligger till grund för samvetet), men förhållandet blir snart det omvända. För varje gång driften försakas blir detta en utveckling för samvetet, så att det kan uppehålla förbudet med allt större stränghet. Förbudet får dock inte begäret att försvinna – tvärt om får de ett symbiotiskt förhållande: begäret lever vidare i upprätthållandet av förbudet, och förbudet upprätthålls genom att begäret existerar och fortsatt tvingas till

försakelse och avbön. Det är alltså inte så att förbudet negerar begäret – tvärt om är begäret en förutsättning för förbudet och dess upprätthållande.

3.3 Motmakt, interpellation och positionering

Foucault (2002, s. 62) beskriver hur de ”perversa” som kategori började växa fram från slutet av 1700-talet. Där tidigare det bara fanns handlingar, blir det nu fråga om en typ av människa, en identitet som människan positioneras i av samhället. Dessa människor befinner sig i gränslandet mellan det sjukliga, det brottsliga och det vansinniga. Genom att kategoriseringen och benämningen växer fram, bevakas och kontrolleras också dessa personer i en högre grad än tidigare.

Butler (2005, s. 192-193) skriver om hur ”namnet” (d.v.s. en benämning eller kategori) kan användas som en källa till makt, trots att tilltalet ”inte är jag, utan enbart det andra har uppfattat mig som”. Detta kallas ett ”tvång som skapar möjligheter”. Vi kan uttrycka vår opposition mot en viss konstruktion av oss själva, men utnyttjar just denna konstruktion för att uttrycka vår protest. Att ta del av de maktrelationer man bekämpar, är alltså inte detsamma som att låta sig reduceras till dess befintliga former. Ofta sker inträdet till en diskurs genom att man interPELLERAS med kränkande beteckningar. Frågan ställs hur man kan erövra interpellationen – som har erövat en själv – för att förändra dess betydelse och bekämpa dess syfte.

Butler (2004) beskriver att våld (fysiskt eller indirekt våld) möjliggörs när offret avhumaniseras – antingen genom att bli ansiktslös, eller genom att göras till en symbol för ondska, som tidigare omnämnts. Deras liv räknas inte som riktiga liv, och de passar inte riktigt in i ramen för vad som anses vara en människa. Enligt Butler (2004, s. 34) kommer avhumaniserandet först, och därpå kan våldet följa. Men det omvända stämmer också – med avstamp i Emmanuel Lévinas filosofi visar Butler att när vi är medvetna om ”den andres” mänsklighet, när vi ser hans ansikte (bildligt talat, inte nödvändigtvis det faktiska ansiktet), blir vi medvetna om att hen är lika sårbar som vi själva. Genom att vara medvetna om denna mänsklighet och sårbarhet kommer vi inte att förmå döda den andre (ibid., s. 134, 138). Möjligheten att bli synlig, och allra helst synliggöra sig själv, ger alltså en bättre chans att bli humaniserad (Butler, 2004, s. 141). Denna förmänskligande synlighet är något omvärlden kan ge oss, men det är också något vi kan göra anspråk på själva. Själva handlingen att göra detta anspråk har i sig en särskild mening – genom att begära att den Andre erkänner oss, ber vi inte att bli sedda som den vi är och varit fram till dess. Snarare blir vi något nytt i och med denna begäran om erkännande, vi skapar oss själva i relation till den Andre, och det är detta nya varande som erkännandet kommer att gälla (ibid., s. 44). På samma sätt skapas den Andre i någon utsträckning av vårt tilltal – vår interpellation – och genom att vi lägger ett ansvar eller ett krav vid hans fötter blir hen i någon grad moraliskt bunden av vårt tilltal (ibid., s. 129-130).

4 Metod

4.1 Diskursanalytiska grundantaganden

Den metod jag använt är diskursanalys, med avstamp i den foucaultianska traditionen. Här finns förstas en ömsesidig förstärkning mellan mitt valda material (blogginlägg), forskningsfrågan och diskursanalysen, som inriktar sig just på språkanvändning, och språkets meningsskapande funktion (Taylor i Wetherell, Taylor & Yates, 2001, s. 6). Ordet diskurs kan i sin enklaste form helt enkelt förstås som ”det sätt på vilket man talar om saker”. En mer komplex och foucaultiansk definition skulle vara att diskurs är hur uttalanden, och handlingar som

representerar uttalanden, sammanstrålar för att skapa både mening och effekter i världen, och alltså har en inneboende kraft (Carabine i Wetherell et al., 2001, s. 268).

Språk ses som meningsbärande och kontextbunden – meningen bakom ord är föränderlig beroende på var, när och hur de används. Språket ses alltså inte som transparent eller reflexivt (Wetherell et al., 2001, s. 6). Snarare betraktar man ofta språket som konstituerande – detta innebär att språket inte bara används för att återge mening, det skapar också mening i sitt användande. Det konstituerande och det referentiella (att återge mening snarare än att skapa den) behöver inte vara ömsesidigt uteslutande, men det är viktigt att vara uppmärksam på sin data, och fråga sig i vilken mån ett givet utlåtande ska tolkas som referentiellt eller konstituerande (ibid., s. 6-7).

Språkets konstituerande roll kommer att ha särskild betydelse för min studie, då det som är av intresse är just hur de bloggande pedofilerna diskursivt skapar sig själva, den pedofila sexualiteten och omgivningens syn på denna. Taylor och Carabine (i Wetherell et al., 2001, s. 8-9, 268) skriver att språket skapar de objekt det refererar till, samt att sättet man talar om något eller någon påverkar samhällets verkan. Det beskrivs hur språk används för att likställa eller särskilja saker, samt värdera dem som positivt eller negativt laddade, som acceptabla eller oacceptabla, normala eller onormala (ibid., s. 274, 277; Fejes & Thornberg, 2019, s. 91). Här ser vi exempel på diskursens maktaspekt. Carabine diskuterar främst dominanta diskurser på samhällelig nivå, men nämner också motdiskurser (ibid., s. 271). Detta begrepp är av särskild vikt i min studie, då avhållsamma pedofilers framställning av sig själva i allra högsta grad kan ses som en mot-diskurs, och därmed ett sätt för dem att uppnå och bruka egen makt, och forma annan kunskap.

Diskursanalys kan inte tillhandahålla någon objektiv kunskap eller ”sann natur”, då tolkningar av diskurs sker med forskaren som medium (Wetherell et al., 2001, s. 12, 319; Willig, 2001, s. 120). Man tänker sig rentav att det inte finns en enda, objektiv värld, utan snarare många olika, diskursivt skapade, versioner av världen (Willig, 2001, s. 120-121). Själva forskningen, och de rapporter eller uppsatser den resulterar i, är i sig del av en större diskurs, och inte kan förstås utanför ett diskursivt ramverk (ibid., s. 121). Likaså är forskaren själv en produkt av diskurser (Fejes & Thornberg, 2019, s. 95). Det är alltså omöjligt för forskaren att ge en objektiv bild, utan istället är det viktigt att förstå att forskaren kommer ha stor påverkan på den verklighet som gestaltas, genom alla de val och tolkningar som görs genom forsknings-processen (Wetherell et al., 2001, s. 16-17).

Ett bidragande skäl till att jag väljer denna metod är att diskursanalys inte är tänkt att ge en ”sann” bild av verkligheten, och inte heller har några ambitioner om att på djupet analysera bloggarens innersta tankar (detta diskuteras mer ingående i nästa avsnitt). Detta ser jag som en fördel – jag inser att oavsett metod hade jag aldrig kunnat vara säker på att de tankar som uttrycktes var de innersta och sannaste som personen hade, istället för en mer tillrättalagd och rumsren version. Genom att vara på det klara med vad jag faktiskt uttalar mig om (d.v.s. vad bloggaren uttrycker i sitt språk), gör jag inga falska anspråk på större insikt än vad jag kan hoppas uppnå.

Ytterligare ett viktigt skäl till att diskursanalys framstår som en lämplig metod, är att det är just diskurser som är föremål för mitt intresse. Den syn som samhället i stort har på pedofiler och pedofili är resultatet av en samhällelig diskurs, och resultatet av denna blir just den ytterst stigmatiserade roll som pedofiler idag har. Mitt mål med studien är att om möjligt bidra till att

nyansera och förändra denna diskurs, med min uppsats som ett inlägg i den samhälleliga diskursen.

4.2 Urval och datainsamling

Min urvalsmetod kan definieras som ett snöbollsurval, eller ett kriteriebaserat urval. Ett snöbollsurval innebär att man börjar söka sig till personer/källor som pekar en vidare till lämpliga, informationsrika fall, och gör sitt urval baserat på vilka fall som oftast utpekats som informationsrika och lämpliga (Patton, 2002, s. 237). Urvalet är ett snöbollsurval i det att jag gjorde sökningar på internet, och genom att hitta bloggar (som pedofilen.se) och resurssidor (som Virtuous Pedophiles) hittade länkar till fler bloggar skrivna av pedofiler. Då dessa bloggar var ganska få behövde jag inte jämföra vilka som var oftast refererade, utan kunde använda alla jag hittade.

Kriteriebaserat urval innebär att man ställer upp ett antal kriterier, och använder alla tillgängliga fall som uppfyller dessa kriterier (Patton, 2002, s. 238). De kriterier jag hade var följande: källan skulle vara i form av en blogg; den skulle vara skriven på ett språk jag behärskar (svenska eller engelska); den skulle vara skriven av någon som själv identifierar sig som pedofil; skribenten ska antingen vara uttalat anti-contact, eller uttrycka sådana tankar och värderingar att det framgår att hen inte anser att sex med barn bör vara tillåtet eller accepterat; och bloggen ska handla om frågor som berör pedofili. Syftet med att använda just bloggar är för att det är ett medium där bloggaren själv väljer vad hen ska skriva om, och gör någorlunda uttömmande, reflekterande inlägg. Att jag vill analysera bloggar skrivna av pedofiler som är anti-contact är att det är dessa pedofilers situation jag främst önskar belysa.

Mitt sökande resulterade i fem bloggar, varav tre på engelska, en på svenska och en skriven huvudsakligen på portugisiska, men med många inlägg översatta till engelska. Dessa var de enda bloggar jag lyckades hitta som uppfyllde mina kriterier.

Den svenska bloggen innebar ett övervägande – skribenten, som skriver anonymt under alias Pedofilen, skriver i sin blogg om att han tidigare är dömd för sexuella övergrepp på barn. I mitt inledande arbete tänkte jag mig att studien skulle fokusera på pedofiler som varken hade begått övergrepp eller kunde tänka sig att göra det i framtiden – jag kom dock fram till att kriteriet att aldrig ha begått övergrepp inte var avgörande, och att ett rikare och mer varierat material vägde upp för min ovilja att använda denna källa. Därmed formulerades kriteriet att bloggskribenten skulle visa värderingar och åsikter som visade att hen var anti-contact – att hen visade ovilja att agera sexuellt gentemot barn, och visade att hen inte ansåg att sexuella handlingar gentemot barn var acceptabelt.

Bloggen på portugisiska och engelska, Pensamentos de um Folle, hittade jag sent i forskningsprocessen, långt efter min ursprungliga urvalsperiod. Jag valde dock att inkludera den i min studie, för att skapa en större bredd, och använda alla tillgängliga bloggar som uppfyllde mina kriterier. Jag fann också att den passade väl in i mitt då framväxande resultat, och inte krävde några större förändringar.

De fem bloggarna presenteras kortfattat nedan. Såvitt det går att uttolka är alla skribenter män. De engelskspråkiga bloggarna är alla skrivna på amerikansk engelska, och skribenterna kan därför antas vara amerikaner. Pensamentos de um Folle verkar vara en brasiliansk blogg.

Celibate Pedophiles

Bloggskribent: Ethan Edwards

Aktiv: 2014–2019

Edwards är en av grundarna bakom Virtuous Pedophiles, en hemsida/forum för avhållsamma pedofiler. Bloggen innehåller politiska, argumenterande och upplysande inlägg om pedofili. Namnet Ethan Edwards är en pseudonym. Han nämner ofta forskning relaterad till pedofili.

Not a Monster

Bloggskribent: Todd Nickerson

Aktiv: 2015–2018

Todd Nickerson är skribentens riktiga namn, och han har skrivit artiklar om pedofili som lett till att ett antal artiklar skrivits om honom, samt ett videoreportage. Hans blogg innehåller främst politiska, argumenterande och upplysande inlägg om pedofili, men även inlägg om honom själv, samt inspirerande citat. Han nämner ofta forskning, artiklar, och böcker relaterade till pedofili.

Pensamentos de um Folle

Bloggskribent: Lucas Pazzo Folle

Aktiv: 2015–2016

Denna blogg skrevs ursprungligen endast på portugisiska, men har med tiden börjat ha allt fler inlägg översatta även till engelska. Bloggen innehåller upplysande, argumenterande inlägg om pedofili och mental hälsa. Han nämner ibland forskning, böcker och filmer relaterade till pedofili.

Christian Pedophile – Finding a Way

Bloggskribent: Michel Greenwood

Aktiv: 2015–2018

Christian Pedophile är en hemsida för kristna, avhållsamma pedofiler, och Finding a Way är en blogg som drivs via denna hemsida. Det framgår inte om Michel Greenwood är en pseudonym eller ej. Bloggen genomsyras av ett kristet budskap, och citat från bibeln är regelbundet förekommande. De flesta inlägg är inspirerande ord om att hantera och leva med sin pedofili.

Pedofilen

Bloggskribent: Anonym

Aktiv: 2015–2018

Pedofilen är en svensk bloggare som tidigare dömts och suttit fängslad för övergrepp mot barn. I sin blogg för han ”dagbok” om tiden efter avtjänat fängelsestraff, framför allt med fokus på svårigheter och medgångar i att etablera en fungerande vardag. Innehållet är betydligt mindre reflekterande, och mer beskrivande, än de övriga bloggarna.

Vad gäller urval av vilka blogginlägg som använts vid datainsamlingen, har jag främst valt informationsrika inlägg som berör pedofilens möjliga subjektpositioner, det vill säga positioner/identiteter som pedofilen själv intar, eller positioner/identiteter som hen har valt bort (Wetherell et al., 2001, s. 209). Jag fann också i min analysprocess att det fanns intressanta övergripande teman om hur pedofilen beskrevs som objekt (ibid., s. 282-283), och jag valde därför att även utforska detta i ett eget avsnitt.

Ursprungligen samlade jag alla inlägg som helt eller delvis berörde de ovan nämnda ämnesområdena – detta resulterade i ca 10-20 inlägg vardera för Pedofilen och Greenwood, och det dubbla i fallet Nickerson och Edwards. Därefter sållades bland dessa, som beskrivs i nästa avsnitt.

4.3 Analysprocess

I min analysprocess har jag tagit avstamp i den punktlista som anges av Carabine (i Wetherell et al., s. 281), kapitlet av Edley (ibid.), samt Willig (2001). Utifrån dessa har jag utformat nedanstående analysprocess.

Det första steget av analysprocessen var en del av datainsamlingen, nämligen att titta igenom bloggarna, och välja ut de inlägg som kunde passa för analys. Förutom mitt huvudsakliga fokus på subjekspositioner var denna process fortfarande ganska öppen för vad jag kunde tänkas hitta som var av intresse. Enligt Taylor (i Wetherell et al., 2001, s. 38-39) är analysprocessen en öppen och iterativ process, där man inte på förhand vet exakt vad man letar efter – visserligen söker man efter mönster, men exakt vilka mönster detta är, och vad de kommer att berätta, behöver man inte veta. Kopior på dessa inlägg sparades i ordbehandlingsdokument, ett för varje blogg, och därefter påbörjades en sällningsprocess. Som nämns ovan började jag med mellan 10 och 40 sparade inlägg per blogg, med målet att sälla ner antalet till 10 inlägg per blogg. Från Pedofilen, Greenwood och Folle blev det något färre, och från Nickerson och Edwards blev det istället något fler. Genom denna urvalsprocess genomförde jag också den grundliga genomläsning som av Carabine (i Wetherell et al., s. 281) rekommenderas för att bekanta sig med sitt material. Här började jag skapa mig en övergripande idé om övergripande mönster, som en grundstomme för processens nästa steg.

Detta nästa steg bestod i att göra en rudimentär kodning, där relevanta textavsnitt (stycken eller enstaka meningar) identifierades, och klipptes in i ett dokument med olika tematiska kategorier. Carabine (i Wetherell et al., s. 282-283) kallar dessa för kategorier, teman och objekt; Willig (2001, s. 109) kallar dem för diskursiva objekt. Vidare tittade jag på relationer mellan objekt, och i synnerhet på vilka diskursiva strategier som användes för att framställa olika objekt – vilken bild ville skribenten framställa, av objektet och av sig själv i relation till detta? Hur framstår skribenten genom att framställa denna relation till objektet? Vilka reaktioner, känslor och associationer kan skribenten hoppas väcka hos läsaren genom denna framställning? Denna typ av strategier kallas av Willig (ibid., s. 110) för action orientation, i det att särskilt fokus ligger på den verkan skribenten hoppas åstadkomma genom sin framställning.

Efter att relevanta textavsnitt sorterats in i detta kodningsdokument, grupperades de i en övergripande tematik, med fokus på att identifiera subjekspositioner, samt hur pedofili som objekt konstruerades. En subjeksposition beskrivs av Willig (2001, s. 110) som en positionering ”inom strukturer av rättigheter och plikter för de som använder den repertoaren”, och Edley (i Wetherell et al., 2001, s. 209) talar om hur ideologier konstruerar subjekt genom att placera människor i särskilda positioner eller identiteter. Särskilt Willigs rättigheter och skyldigheter visade sig särskilt fruktsamma i min analys, då skribenterna både implicit och explicit hänvisar till just detta. Willig (2001, s. 110-112) beskriver också hur man utifrån subjekspositioner bör identifiera dels vilken praktik – sätt att tala och handla - som öppnas upp av en viss subjeksposition, dels relationen mellan diskurs och subjektivitet – det vill säga vad som känns, tänkas och upplevas utifrån en viss subjeksposition.

I det sista analyssteget analyseras inläggen utifrån ett perspektiv av motstånd och motdiskurs (Carabine i Wetherell et al., s. 281) – då bloggarna är skrivna av en minoritetsgrupp, vars självrepresentation strider mot den dominerande diskursen om pedofiler, är bloggarna i varierande grad genomsyrade av motstånd mot detta dominerande narrativ, och det blir relevant att se vilka strategier som används i detta. Här är det också av intresse att se vilka subjekspositioner läsaren tillskrivs, i den process som kallas interpellation (Wetherell et al., s. 209) – vem tänker sig bloggaren att hen tilltalar med sina olika diskursiva grepp?

4.4 Etik

Denna studie berör ett etiskt mycket känsligt ämne (pedofili), men använder sig av ett betydligt mindre känsligt material (blogginlägg). Då dessa inlägg redan är publicerade offentligt på nätet, av bloggare som kan välja att avslöja information om sin identitet eller hålla den hemlig, har de

genom detta implicit samtyckt till att vem som helst kan ta del av den information som finns på bloggen. Detta är en bidragande faktor till att just blogginlägg framstod som ett passande material att arbeta med – jag får tillgång till data, med förhållandevis få risker eller kostnader för den sårbara målgrupp jag studerar.

Genom denna metod blir det inte nödvändigt varken att samla in personuppgifter, träffa studiens deltagare eller hantera material som innehåller andra känsliga uppgifter, något som hade behövt göras med stor omsorg och försiktighet, på grund av studiens känsliga ämne. Ytterligare en fördel med blogginlägg ur ett etiskt perspektiv, är att de är skapade av bloggaren i en situation och tidpunkt då hen själv känner sig redo. Nygren (2012, s. 30) beskriver nämligen hur intervjusituationen, som hade kunnat vara ett möjligt alternativ för att få tillgång till liknande data, kan vara väcka starka och obehagliga känslor hos den som blir intervjuad.

5 Resultat

Nedan presenteras det jag fann i min studie, uppdelat i dels de subjektpositioner som var vanligast förekommande, dels de konstruktioner av pedofili som objekt som var vanligast. Genomgående kommer jag också ibland diskutera diskursiva strategier, när en möjlig agenda eller avsikt hos skribenten kan anas i användandet av en särskild konstruktion.

5.1 Subjektpositioner

5.1.1 Den avhållsamma pedofilen

Gemensamt för alla de bloggar jag valt, är att skribenterna är anti-contact, och alltså har en uttalad ambition om att aldrig antasta ett barn. Denna avhållsamhet är inte endast ett steg i att undvika att begå brott och riskera brottets konsekvenser, utan handlar snarare om en önskan att inte skada barn. Många inlägg uttrycker starkt avståndstagande från övergrepp:

Child sexual abuse is wrong. Just plain wrong. Dead wrong. When I read about it, my stomach turns. [...] Those views would not be in the least bit remarkable if I weren't also romantically and sexually attracted to small girls. I have never done anything inappropriate with a child, and I never will. It is unthinkable. But I do feel the attraction. (Edwards, 2014, 6 juli)

For the record, I never claimed to be a saint, only that I have never and will never molest a child. (Nickerson, 2016, 16 jan)

Independently of how you think about, feel about or view me my opinion remains the same. My resolution to not abuse a child for the remainder of my life remains the same. I'm not anti-contact because I want to please society, or to displease certain groups of pedophiles. I'm anti contact because I believe that is correct from a moral point of view. (Folle, 2016, 20 aug)

Edwards beskriver hur han, precis som de flesta andra som inte är pedofiler, äcklas av övergrepp på barn, att han inte skiljer sig från dem trots sin sexuella attraktion. Nickerson visar i sin formulering att trots att han inte är perfekt i alla avseenden, är övergrepp på barn något som han aldrig skulle göra – och heller aldrig har gjort. Folle poängterar att hans beslutsamhet att inte begå övergrepp inte har med samhällets syn på honom att göra, utan är en fråga om vad han anser är moraliskt riktigt.

Annorlunda förhåller det sig med den anonyma bloggaren Pedofilen, som i sina blogginlägg inte hymlar med att han tidigare begått övergrepp, och avtjänat två fängelsestraff för detta (Pedofilen, 2016, 3 sep). Intressant är också att Pedofilen inte i samma omfattning talar om

vikten av avhållsamhet för barnens skull jämfört med de andra bloggarna, utan i högre grad fokuserar på sin tillvaro och återanpassningen till samhället efter fängelsestraffen. Dock framgår det tydligt att han eftersträvar avhållsamhet, och inget i hans inlägg tyder på att han anser att sex med barn borde vara tillåtet eller försvarbart. Exempelvis skriver han:

Och när jag tänker på det så är nog min högsta önskan att de jag själv har drabbat tidigare i mitt liv ska få minst lika mycket hjälp som jag. Om valet stod mellan deras hjälp eller min så skulle jag alltid välja deras! (Pedofilen, 2016, 12 nov)

Genom att beskriva det som att han ”drabbat” offren, och genom att önska att de fick hjälp hellre än han själv, visar Pedofilen på övergreppen som något dåligt, och sig själv som botfärdig. Genom ordvalet ”drabbat” ger han också sig själv en relativt passiv roll – som om han var en situation som uppstått, snarare än en förövare som agerat.

En av de viktigaste grundstenarna i denna avhållsamhet är, som nämndes ovan, en önskan om att inte göra något som skadar barn. För att detta ska leda till en fullkomlig avhållsamhet krävs det dock också att pedofilen accepterar premissen att barn far illa av sexuella upplevelser med vuxna, och inte heller kan ha den typen av relationer som pedofiler önskar sig. Det finns många inlägg som visar på just denna insikt:

Sure, a kid might enjoy the physical stimulation and sense the emotional intimacy. But he or she doesn't really understand what's going on, and what it might mean for their life. They don't understand what the relationship means to me, or what I'm wanting to get out of it. He or she is not an equal participant. Anything that I do, I do TO the kid and not WITH them. When the child finally grows up and looks back, they will likely hate me for what I stole. That's the simple reality of it. A child isn't ready for sex and romance. [...] We dream up fantasy interactions with kids, creating them to be what we are looking for in a partner. We imagine them to be fully engaged in the relationship, aware, and reciprocating our attention, all with their youthful charm. But no such person exists. They are children, and can never meet our mature relational needs. If we get involved with him or her, we are pulling them into an adult experience while they are only equipped with the resources of a child's world. We pillage them. (Greenwood, 2017, 7 mars)

[Some pedophiles] form genuine friendships with girls – online pedophiles report this a lot. They might at some level crave sexual activity, but they take the girl's point of view. They know she doesn't understand the full context of any such activity and wouldn't really be into it, so they will abstain. (Edwards, 2014, 5 aug)

Båda inläggen är tydliga med att barn saknar den mognad och insikt som krävs för att kunna vara inblandade i en jämbördig romantisk relation, uppskatta sexuella relationer eller ge meningsfullt samtycke till sex. Nickerson är mån om att framställa saken som något mer komplicerad, och argumenterar att det finns en viktig poäng i att inte kategoriskt anta att sexuella upplevelser är skadliga och traumatiska för barn (Nickerson, 2015, 10 nov). Att insistera på detta enda narrativ kan i själva verket göra mer skada än nytta, argumenterar Nickerson – som själv blivit antastad som barn, och betonar att han inte fann upplevelsen särskilt traumatisk, och fann desto större obehag i upprörda och våldsamma reaktionerna från vuxna i hans närhet (Nickerson, 2018, 12 okt). Dock ser han inte detta som ett argument för att sexuella relationer mellan barn och vuxna borde vara tillåtet:

No doubt there are those who truly *were* harmed by their sexual abuse, a lot of them in fact, and this is why the risks in engaging in such behaviors are simply much too high. But it ultimately serves no one to subscribe to a view – *any* view really – that a social condition must be absolutely one way or another. (Nickerson, 2015, 10 nov)

Dessa avhållsamma pedofiler använder sig av en rad olika självbenämningar, som på olika sätt beskriver deras identitet och attraktionsmönster, samt avsikten att inte agera på attraktionen till barn: ofta används ordet pedofil/pedophile, och ofta används det också ihop med ord som förtydligar att pedofilen är avhållsam: "celibate pedophile" ("celibat" betyder "avhållsam", och för tankarna till religiösa institutioner såsom kloster); "virtuous pedophile" ("virtuous" betyder "dygdig", även detta ett ord med religiösa konnotationer, att handla och tänka på moraliskt rättfärdiga sätt); och non-offending pedophile ("non-offending" betyder "icke-brottslig" men också att inte fela, sårta eller förnärma). Ibland används också ordet virped, som är en förkortning av benämningen virtuous pedophile. Vidare används också MAP (minor attracted person, d.v.s. person attraherad av minderåriga), liksom ibland NOMAP (non-offending minor-attracted person). Gemensamt för alla dessa benämningar, utom pedofil/pedophile och MAP, är att de alla är självbenämningar som i sig anger att det rör sig om en person som är avhållsam, som inte agerar på sin attraktion till barn.

I ett blogginlägg av Edwards (2019, 24 jan) definieras vad han anser är den "perfekta pedofilen", och hur denne bör agera och vara för att leva med sina attraktioner på ett etiskt sätt. En av de första egenskaper Edwards nämner är att pedofilen förhåller sig till sin sexualitet med ro – det framhålls att sexualiteten inte är något man har valt, och därför borde man inte kämpa för att förändra den, eller hata sig själv på grund av den. Även Folle (2016, 23 maj) poängterar vikten av att stå emot impulsen att hata sig själv. Den perfekta pedofil som beskrivs av Edwards (2019, 24 jan) skulle också inse att han bara har möjlighet att leva ut sin sexualitet i ensamhet – då pedofilen i Edwards exempel är exklusiv pedofil, inte kan leva ut den med de barn han attraheras av, och inte är attraherad av vuxna. Dock poängterar Edwards att det är positivt och avstressande att uppnå sexuell tillfredsställelse, och att det därför är bra att masturbera regelbundet. En perfekt pedofil undviker all form av barnpornografi, men tillåter sig däremot att fantisera om barn, och titta på bilder av barnskådespelare och -modeller – bilder som är publicerade på nätet för allmänheten, och som inte innehåller några sexuella övertoner, anser Edwards att det inte finns några etiska invändningar till att titta på och masturbera till. Även här kommer Folle (2016, 23 maj) med ett likartat budskap, att fantasier i sig är ofarliga och inte ökar risken för övergrepp. Slutligen beskriver Edwards (2019, 24 jan) hur den perfekta pedofilen givetvis inte barn, men kan umgås med barn om han vill – om barnets föräldrar är positivt inställda, och om han följer regeln att aldrig göra något som han inte skulle göra om interaktionen betraktades av föräldrarna. Denna perfekta pedofil tycks vara det ideal som skribenterna har gemensamt och strävar efter att efterleva.

5.1.2 Den som älskar barn

Att säga att pedofiler älskar barn kan tyckas oerhört osmakligt och travesterande, ändå är detta vad som beskrivs i många av blogginläggen. Den sexuella attraktionen tycks gå hand i hand med romantisk attraktion:

For pedophiles it is usually the totality of the child that is attractive. Thinking about consummating that attraction sexually is a later step -- a place where celibate pedophiles come to a screeching halt. (Edwards, 2014, 8 juli)

These are my twin defining sides: Number one, a revulsion towards and total rejection of any adult-child sexual activity -- it is called child sex abuse. Number two, a romantic and sexual attraction to small girls. (Edwards, 2014, 6 juli)

I båda dessa inlägg beskriver Edwards hur attraktionen till barn är både sexuell och romantisk – samtidigt som han noggrant visar på sitt motstånd mot övergrepp på barn, med formuleringar som "revulsion" (avsmak) och "come to a screeching halt" (att häftigt bromsa in).

Yes, there are pedophiles who don't give a fig about children beyond their sexual attractiveness, just as there are adults who simply are out to get laid and have no emotional investment in their partners. But not all pedophiles are like this. Having encountered hundreds of pedophiles online [...] I can say that the vast majority of them have confessed to an emotional attraction as well as a sexual one. (Nickerson, 2017, 7 april)

This raw attraction also makes us create a sort of romantic appreciation of childhood. We get emotionally connected, just like a typical guy might fall in love with a woman's habits and personality, after first being drawn to her appearance. Our sexual response is functioning as it should, however, the targeting mechanism is off. (Greenwood, 2017, 7 mars)

Nickerson och Greenwood visar här båda på hur attraktionen till barn i många avseenden liknar attraktionen till vuxna – vissa är väldigt känslomässigt investerade, andra bryr sig bara om det ytliga och sexuella. Greenwood beskriver i sitt exempel att sexuell attraktion kommer först, och följs av romantiska känslor. Varken Edwards eller Nickerson gör denna beskrivning, och hos Edwards verkar det snarare vara de sexuella tankarna som kommer efter en mer allmän attraktion. Intressant nog ser vi också olika positioneringar genom pronomen: Greenwood talar i detta exempel om ett "vi", medan Nickerson beskriver pedofiler utifrån, som "dem". Edwards talar dels om sig själv, dels om pedofiler i allmänhet – då utan pronomen för att inkludera eller exkludera.

Förutom den romantiska kärleken till de barn man attraheras av, beskrivs också en genuin uppskattning för barn i allmänhet, och en stark passion för att skydda barn. Nickerson (2016, 2 juli) resonerar att även om det finns pedofiler som begår sexuella övergrepp, tror han inte att de flesta av dessa ser barn endast som sexuella objekt, utan som fullvärdiga människor, och snarare lurar sig själva att tro att barn vill ha sex. De har alltså kognitiva distorsioner, såsom visas av Goode (2010), men är inte ute efter att skada eller utnyttja barn. Nickerson resonerar vidare:

I would say it is no coincidence that many pedophiles—perhaps the majority—are against spanking and other forms of painful and humiliating discipline. In fact, I very nearly got into a fist fight with a relative defending a child from a spanking once. (Nickerson, 2016, 2 juli)

Nickerson beskriver hur många pedofiler, liksom han själv, är emot smärtsamma och förnedrande kroppsstraff, och vill skydda barn från dessa. I denna anekdot framställer han sig själv som en beskyddare som ser barnens bästa och är villig att försvara dem mot illvilliga vuxna. Nickerson kopplar också denna omsorg för barn till samhällets bristande engagemang i barns säkerhet och välfärd, och menar att moralpaniken kring pedofiler har mer att göra med samhällets hat, än att man värnar om barns säkerhet. Han argumenterar att om man brydde sig om barn skulle man ägna mer energi åt att åtgärda verkliga, dödliga faror, som vapenvåld, fattigdom och fysiskt våld. Vidare visar Nickerson exempel på hur pedofilfientliga personer som kontaktar honom inte verkar ha barns säkerhet som drivkraft:

[M]any of these people ultimately don't care about kids, not even sexual abuse victims. As documented in [this post](#), when I pointed out to one such hater who emailed me that many abuse survivors had contacted me to thank me for my article, this is what he wrote back:

"And you could tell all those idiots, I am glad they were abused. Leave my email too, stupid" (Nickerson, 2016, 2 juli)

Här återger Nickerson alltså ett citat från en mailkonversation han haft med en pedofil-fientlig person, en "hater" som Nickerson kallar det. När Nickerson uppgett att den kritiserade artikeln

i själva verket uppskattats av personer som själva varit utsatta för sexuella övergrepp som barn, vänder kritikern sig även mot dessa, och menar att de förtjänade sexuella övergrepp om de gör den bedömningen. Kritikern tycks implicit mena att övergrepp är ett rimligt straff för den som inte hatar pedofiler.

Nickersons argumentation, att han och många pedofiler med honom är genuint engagerade i barns väl och ve, ibland rentav mer engagerade än icke-pedofiler, kan ses som ett sätt att framställa en negativt laddad egenskap i ett mer positivt ljus. Romantisk attraktion till barn är något som ses som negativt laddat, men om man framhåller att denna genuina kärlek till barn innebär stort engagemang i deras välfärd och en önskan att skydda dem från skada, kan det finnas en förhoppning om att denna egenskap ska förstås som positivt laddad. Här positionerar man sig också gentemot samhället och ”den vanliga människan” som moraliskt överlägsen, att man bryr sig mer om barn än gemene man. Då hatet mot pedofiler konstrueras mot en grund av att de skadar barn, och är farliga för barn (som kan ses i 2.1 *Allmänhetens syn på pedofiler*), blir detta en viktig motdiskurs, där de avhållsamma pedofilerna positionerar sig som barns beskyddare, snarare än ett hot. Dessutom blir själva den pedofila attraktionen till barn en grundsten i avhållsamheten – eftersom man inte vill göra något som skadar ett barn, vill man heller inte agera på sin sexualitet. Detta förutsätter dock att man accepterar premissen att barn får illa av sexuella interaktioner och handlingar – något man hos Goode (2010) ser att långt ifrån alla gör, baserat på hur många som t.ex. inte fann barnpornografi problematiskt så länge de avbildade barnen inte var tvingade och njöt av situationen.

Även Folle (2016, 16 juni) skriver om målet att så få barn som möjligt ska utsättas för övergrepp. Han beskriver hur vi i dagsläget är långt mer fokuserade på att straffa de som begått övergrepp mot barn, än att förebygga att övergreppen händer, och att vi behöver förändra detta. Ett av stegen i denna process är att det måste bli lättare för pedofiler att vara öppna om sin sexualitet – en tankegång som liknar det som argumenteras av Jahnke (2015) – han föreslår också strategier för att förhindra övergrepp (Folle, 2016, 31 mars).

5.1.3 Den stigmatiserade

Många av skribenterna påtalar på olika sätt sitt grundläggande människovärde, att de är mer än bara sin pedofili, och att de kan ha positiva, levbara liv:

Yes, we are MAPs and that will always be part of our story. But your identity as a person is much bigger than that. You're defined by your beliefs and choices. Our lives can be wonderful stories of people who championed the welfare of others, even children, in the midst of challenge. (Greenwood, 2017, 7 mars)

Detta grundläggande människovärde tycks dock inte vara en självklarhet i den samhälleliga diskursen. Nickerson delar t.ex. en screenshot av ett twitterinlägg delat av twitterkontot Voiceless No More, som innehåller budskapet: ”Pedophiles don't deserve a voice ever!!!” (Nickerson, 2016, 6 juni). I detta inlägg, med titeln ”Pedophiles deserve free speech just like everyone else”, argumenterar Nickerson dels om skadan i att marginalisera och förtrycka pedofiler – genom att marginaliseras från samhället har pedofiler mindre chans att ta till sig samhällets normer och värderingar om att sex är något som inte är bra för barn. Dels argumenterar han också att yttrandefriheten rimligen måste gälla alla, och att det inte kan finnas en större orättvisa än att förneka någon denna rättighet baserat på något de är, och inte valt. Detta förtryck baserat på egenskaper som man själv inte kan råda över, leder till att det förekommer många liknelser med andra förtryckta minoritetsgrupper:

Many people need a designated scapegoat in order to feel that their own lives are worthwhile. They need a group that is safe for them to hate and persecute, and now that racial minorities and gays are off the table, pedophiles are the obvious next choice. It doesn't matter to these people that pedophiles are not the primary culprits behind sexual abuse, or that pedophiles do not all molest children, or that pedophilia is, like every other sexual orientation, not a choice. (Nickerson, 2016, 2 juli)

Nickerson nämner på andra ställen (se t.ex. 2018, 23 sep) judar, afroamerikaner, romer och homo-sexuella. Folle (2016, 10 april) drar upp liknelser med slaveri, homosexualitet och kvinnors rättigheter. Edwards (2014, 11 juni) nämner rörelserna för afroamerikaners, kvinnors, funktionshindrades och homosexuellas rättigheter, i ett inlägg där han också argumenterar att alla som står för mänskliga rättigheter (civil libertarians) bör stå för pedofilers medborgerliga rättigheter:

And I say therefore that anyone who is seriously committed to civil liberties must ultimately accept celibate pedophilia. It may nauseate you or disgust you, but you are committed to its acceptance. You are committed to the right of celibate pedophiles to life, liberty, and the pursuit of happiness -- which of course does not extend to sexual activity with children. Yes, there is a correlation between pedophilia and child sex abuse. No one knows how closely the two are linked, but without strong evidence of a high correlation, civil liberties requires the presumption of innocence. (Edwards 2014, 11 juni)

Då Edwards diskuterar korrelationen mellan pedofili och övergrepp i förhållande till de medborgerliga rättigheterna, tycks han hänvisa till en samhällelig önskan att frihetsberöva alla pedofiler – en önskan som ju kunde utläsas hos många deltagare i studien av Jahnke, Imhoff & Hoyer (2015) (se avsnitt 2.1 *Allmänhetens syn på pedofiler*).

Att jämföra sig med andra minoriteter kan ses som ett sätt att utstaka en väg för sig – på samma sätt som dessa grupper blivit allt mer erkända, och fått sina rättigheter i högre utsträckning försvarade genom lagen, hoppas troligt de avhållsamma pedofilerna på att delvis samma framtid väntar dem. Skribenterna poängterar dock också, som i citatet av Edwards ovan, att detta inte gäller rätten att agera på sina attraktioner till barn – men däremot rätten att leva i frihet och acceptans.

I sina bloggar nämner skribenterna olika svårigheter som drabbar dem på grund av deras stigmatiserade roll, till exempel i mötet med arbetslivet. Pedofilen beskriver hur han, efter många misslyckade jobb-ansökningar, vänder sig till Röda Korset i hopp om större förståelse där, och Nickerson beskriver sina svårigheter att få och behålla jobb:

Där fick jag ett vänligt men bestämt ”nej”, jag är inte välkommen i någon av deras verksamheter. ”Kanske” om det hade gått 20 år sedan mina brott... (?) [...] Det är svårt att se hur jag ska kunna se en framtid i den situationen. Att jag ska leva arbetslös och på bidrag i tio år, och att jag kanske kan jobba med människor om tjugo år. Men jag är i alla fall glad att jag inte möttes av facklor och slagträn. (Pedofilen, 2016, 15 jan)

First, I wrote my Salon articles for the simple reason that I needed money, because, thanks to the massive stigma I am pretty much unemployable and I have to make money somehow. (Nickerson, 2016, 9 maj)

I have been fired from a good job for no other reason than that my pedophilic attractions were public knowledge, [...] not for any crimes or for being a bad employee, since I have no criminal record at all and I was, according to the store manager, one of the best employees they had. (Nickerson, 2016, 9 maj)

Pedofilen beskriver också hur han ofta känner sig stigmatiserad och oönskad – som social paria, uttrycker han det – i mötet med olika myndigheter. Till exempel beskriver han hur hans första försvarsadvokat (i samband med den första domen för övergrepp), presenterat sig för honom genom att berättat att det var hon som ”dragit nitlotten” och därmed fått hans fall. Även Folle använder sig av ordet paria, och lägger särskild tonvikt på de negativa känslor detta skapar:

Because for as long as we choose to treat those people as pariahs in our society we simply reinforce these bad feelings they experience. (Folle, 2016, 6 juni)

Folle ägnar också ett flertal inlägg i sin blogg åt att diskutera de negativa känslor som stigma riskerar att orsaka hos pedofiler, så som självhat (Folle, 2016, 23 maj), depression (Folle, 2016, 26 juli) och självmordstankar (Folle, 2016, 8 aug). Han poängterar också vid flera tillfällen att en person som mår bra är mindre benägen att begå övergrepp (Folle, 2016, 11 maj) – ett resonemang som stämmer väl överens med det som argumenteras av Jahnke (2015).

5.1.4 Aktivisten

Flera av skribenterna lägger fokus på vad de gör för att hjälpa och stötta andra. Nickerson beskriver till exempel hur det inte är ovanligt att han kontaktas av personer som har utsatts för övergrepp som barn, och att de uppskattar hans blogg eller hans artiklar, att de hjälpt dem hantera sina egna erfarenheter (se t.ex. Nickerson, 2016, 2 juli). Han beskriver detta som att hans pedofili gör honom annorlunda, på ett sätt som ger honom en chans att ge andra hjälp och stöd:

You see, it is because of my fundamental differences from the fearful, pitchfork-wielding mob that I am the person I am today. Every good thing I've done, every child whose life I've made richer, every abuse survivor I've commiserated with, every person I've comforted when they were down, every interview I've done in support of NOMAPs, was a direct result of the accumulated experiences of my life and my passions, all of it ineradicably woven together into the curious and unique arras that is my self. (Nickerson, 2018, 12 okt)

Edwards är en av grundarna till Virtuous Pedophiles, en hemsida och forum för avhållsamma pedofiler, och den som sköter det mesta av hemsidans mailkorrespondens, vilket innebär kontakt med många avhållsamma pedofiler, och detta har gett honom ”unika perspektiv” (Edwards, 2014, 6 juli). Ofta hänvisar han till Virtuous Pedophiles, och de insikter han fått från detta community. Han menar också att ett av hemsidans mål, förutom att erbjuda ett community till avhållsamma pedofiler, är att förhindra att övergrepp på barn sker:

[I]n fairness we cannot prove that Virtuous Pedophiles has a large effect on the welfare of children, even if we are confident that any effect is positive. (Edwards, 2018, 8 april)

Community och stöd mellan avhållsamma pedofiler tycks också anses som viktigt – Greenwood i synnerhet skriver nästan alla sina inlägg riktat mot en pedofil läsare – han talar om ”you” och ”us”, och blogginläggen är inriktad på frågor som berör pedofilerna själva – hur de ska se på sin sexualitet, tankar om den egna sexualiteten i relation till Gud, och råd för att inte frestas att agera på sin attraktion till barn. Han ger också pedofiler rådet att de ska söka sig till andra som kan erbjuda hjälp och stöd:

Another word of wisdom is to connect with others who can help you stay strong. (Greenwood, 2016, 13 feb)

Även Folle (2016, 23 maj) ger rådet att söka kontakt med andra pedofiler, och tipsar både om Virtuous Pedophiles och organisationen B4U-ACT. Nickerson uttrycker också en ambition om att hjälpa andra pedofiler:

[I wrote my articles for Salon] to help others, especially young pedophiles who need guidance and reassurance that they are not doomed to offend despite what society tells them. (Nickerson, 2016, 9 maj)

Nickersons blogg, liksom Edwards blogg, är dock betydligt mindre riktade mot enbart andra pedofiler, utan vänder sig minst lika mycket till det övriga samhället – antingen för att upplysa och förklara, men ibland också för att direkt argumentera och påverka den rådande samhällsdiskursen. Nickerson i synnerhet interPELLerar ofta samhället genom direkt benämning:

So, I say to you society, and I do so with the utmost respect for you and for the sensitive nature of this issue: please get a grip. Deep down most of you know that this has gotten way out of hand. (Nickerson, 2015, 31 dec)

And for ruining my chances of having the happy, carefree youth that every young person deserves, as I was always well aware of the irony that while I had never harmed a child in my life, it was *you*, society, who destroyed my childhood with your hatred and oppression. (Nickerson, 2015, 4 okt)

På samma sätt interPELLerar Edwards i sina inlägg olika grupper – i inlägget *Civil libertarians must accept celibate pedophilia* (Edwards, 2014, 11 juli) vänder han sig till exempel direkt till de som engagerar sig i medborgerliga rättigheter, och i följande citat vänder han sig till de som har en websida på internet:

I say that anyone who has a shred of integrity who is running a web site with the statement "All pedophiles are sex offenders" must remove it. (Edwards, 2014, 10 juli)

En aspekt som tangerar både aktivism, att ge stöd men också att söka det, är driften att vara öppen med sin pedofili, att ”komma ut” och att få möjlighet att tala fritt om den, inte minst genom sina bloggar. Edwards beskriver hur avhållsamma pedofiler håller sig hemliga, och hur avhållsam pedofili därför aldrig blir synlig eller accepterad, och kallar detta ”a vicious circle”.

A new way to look at a celibate pedophile who announces himself online is that he is taking one small step to try to break that circle. [...] [H]e is not just trying to stir up controversy or cause trouble. If enough pedophiles do start announcing themselves, it will become more accepted. He may not be asking for anything at all, just the willingness to be known and accepted. [...] People like to be known for who they truly are and not feel the need to keep a secret which is central to their self-concept. (Edwards, 2014, 1 aug)

Här tycks det alltså röra sig både om en politisk handling – att synliggöra och skapa acceptans för avhållsamma pedofiler – och en personlig önskan att en viktig del av deras identitet ska bli känd och accepterad av medmänniskorna. Nickerson påtalar också känslomässiga aspekter, men knyter också detta till ett nyttoperspektiv, att minska riskfaktorer som kan riskera att leda till övergrepp:

[L]ike anyone dealing with an extreme hardship, being able to talk about our issues publicly can help us deal with the stress and anxiety of our situation, which means we are less likely to be tempted to offend. [...] I needed to speak out and self-identify for the same reason many gays do: because I was tired of living a lie. (Nickerson, 2016, 9 maj)

Här återkommer jämförelsen med homosexuella, och längtan efter att ”komma ut” beskrivs som en önskan att vara ärlig, att inte ”leva en lögn”. I Freimonds (2013) studie kan vi se mycket likartade resonemang hos deltagarna om varför de valt att ”komma ut”.

5.1.5 Pro-contactern

Som bekant ser sig ingen av skribenterna som pro-contact – däremot är detta en subjektsposition som man hela tiden refererar till och positionerar sig gentemot. De är den Andre man kontrasterar sig med. I synnerhet diskuteras pro-contacters av Nickerson, som också är öppen med att han själv brukade vara pro-contact för flera år sedan. Han beskriver t.ex. hur hans ”haters” brukade gräva fram saker han sagt på den tiden, ”mostly stuff from ten years ago, when I was embroiled in the pro-contacter cult [...]” (Nickerson, 2015, 4 okt). Pro-contacters liknas här som en ”kult” han var ”intrasslad” i, vilket får dem att framstå som en ondskefull sammanlutning. Han benämner också argument framförda av pro-contacters som ”gibberish” (Nickerson, 2015, 31 dec), vilket kan översättas till ”strunprat” eller ”obegripligt pladder”, ett sätt att framställa detta åsiktsläger som inte bara moraliskt, utan även intellektuellt underlägsna. Edwards (2014, 13 juli) beskriver, när han diskuterar vilken självbenämning som passar bäst för avhållsamma pedofiler, hur han föredrar att inte använda benämningar som ”boy-lover”, ”girl-lover” och MAP, då han associerar dem med pro-contacterörelsen.

Men trots dessa avståndstagande utlåtanden, är avståndstagandet från pro-contacters inte så våldsamt som man hade kunnat vänta sig. Edwards skriver att som avhållsam pedofil hade han kanske kunnat använda sig av strategin att så starkt som möjligt ta avstånd från alla pedofiler som inte är avhållsamma:

Perhaps I could win favor by suggesting even more draconian punishments. We are OK, but they are evil monsters. I can't do that because I don't think it's true. (Edwards, 2014, 9 aug)

Edwards förklarar att även om brottet att begå övergrepp på barn fortfarande är fel, anser han inte att det finns en fundamental skillnad mellan avhållsamma och ej avhållsamma pedofiler – och att han ser dem som människor som gjort dåliga val, snarare än ondskefulla monster:

If you think pedophilia is an evil, alien force that robs a person of his essential humanity, then there is no limit to how harsh a punishment is appropriate. [...] [But if] you actually know what it is like to be sexually attracted to a young child, as I do, then you naturally feel compassion for a pedophile offender in one key respect - you get the fundamental motivation. You see them as people who made bad choices, just like other criminals. And you then want society and the legal system to treat them by the same standards as they treat any other criminals. (Edwards, 2014, 9 aug)

Denna sympatiska, förlåtande inställning framstår som en aning anmärkningsvärd. Personer som begår övergrepp på barn är en av de få grupper som definitivt är mer avskydda än avhållsamma pedofiler, och en av de få grupper man kan positionera sig emot för att visa att man delar samhällets värderingar, och att man är väsensskild från de man så ofta blandas ihop med. Edwards inte bara avstår, utan uttrycker sitt avståndstagande, gentemot den diskursiva strategin att positionera sig som väsensskilt annorlunda från de ej avhållsamma pedofilerna. Snarare görs en jämförelse där han påvisar att de två grupperna – de avhållsamma och de ej avhållsamma pedofilerna – är mer lika än vad man kan tro. Detta torde definitivt öka risken att läsaren anser att avhållsamma pedofiler trots allt förtjänar att blandas ihop med de avskydda barnantastarna.

Även Nickerson, trots de fördömande ordvalen ovan, är inte heller helt fördömande, utan menar att kontaktfrågan är komplexare än vad man vill tro, och att pro-contacters har rätt i vissa saker:

One thing that the pro-contacters are almost certainly right about is that the severity of society's taboo really does make things worse for victims and survivors of abuse all too often. (Nickerson, 2015, 31 dec)

Han fortsätter med att fastslå att han inte anser att detta betyder att man borde ändra de nuvarande lagarna om sexuell myndighetsålder (han nämner i samma inlägg att även om det blev lagligt att ha sex med förpubertala barn skulle han fortfarande tycka att det var fel, och avstå från det). Däremot menar han att vi som samhälle måste omvärdera hur vi ser på sexuella övergrepp, hur vi alltid förväntar oss att offret är fruktansvärt traumatiserad, att övergrepp alltid är att betrakta som ett öde värre än döden.

Inlägget avslutas med resonemanget att samhällets stigmatiserande av pedofiler, och tabut kring att tala om pedofili, är en bidragande riskfaktor som får fler att bli pro-contacters:

One reason so many pedophiles get sucked into the pro-contact movement for so long is that it is rather obvious to them that the views of too many non-pedophiles on the topics of pedophilia and sexual abuse are almost cartoonishly simplistic and often demonstrably incorrect. I am not saying this to be insulting, but rather to wake you up to the truth. Not only does the severe polarization cause lonely, confused pedophiles like my former self to choose the wrong side, it very likely causes needless trauma to victims. (Nickerson, 2015, 31 dec)

Även om Nickersons inställning inte är lika tydligt förlåtande som Edwards, ser vi alltså samma trend av att inte måla en starkt kontrasterande bild, ett Vi och ett Dem, med oförenliga och fullkomligt motsatta åsikter.

5.2 Pedofili som objekt

5.2.1 Pedofili som diagnos

De flesta av skribenterna nämner pedofili som diagnos vid något tillfälle. Pedofilens allra första inlägg (2015, 5 nov) är helt enkelt att presentera diagnoskriterierna för pedofil störning från DSM-5, den manual som brukar användas för diagnostisering av psykiska sjukdomar. Det därpå följande inlägget inleds på följande sätt:

Det är kanske fel att säga att man **är** en pedofil, då det får det hela att låta som att man definierar och identifierar sig enbart som det. Istället borde man nog säga att man har eller lider av diagnosen pedofili. Så när nu frågan ställs om jag är en pedofil, så är det samma sak som om jag hade frågat om jag uppfyller kriterierna för diagnosen pedofili. (Pedofilen, 2015, 16 dec)

Han går därefter igenom diagnoskriterierna, konstaterar att han uppfyller dem, att han därmed har diagnosen pedofili, och följaktligen är en pedofil. I ett senare inlägg (Pedofilen, 2016, 10 mars), efter medicinsk och terapeutisk behandling, återvänder han också till dessa diagnoskriterier, och konstaterar att han faktiskt inte längre uppfyller dem. Han frågar sig retoriskt om detta innebär att han inte längre är pedofil, men konstaterar att det knappast är så enkelt – men att det är ett steg i rätt riktning. Folle, däremot, undviker överlag att själv ta ställning till om pedofili borde se som en diagnos eller inte, utan nämner det som en möjlig tolkning bland andra:

Depending how you wish to view it pedophilia could be a mental disorder, a paraphilia or a sexual orientation. (Folle, 2016, 16 juni).

Även Greenwood diskuterar pedofili ur diagnostiska och medicinska termer:

Being attracted to minors is a physiological condition, just like any other. (Greenwood, 2015, 17 nov)

And here us MAPs (minor attracted people) are in this blatant, sad condition. Something caused our neurons to be wired in such a way that our subconscious chronological assessment is messed up. Instead of preferring adults our age, or a few years younger if you're a guy, we are cued in on characteristics of sexual immaturity. (Greenwood, 2017, 7 mars)

Att tala om pedofili som diagnos tycks både för Pedofilen och Greenwood handla om ett konkret sätt att förklara tillståndet, ge det en naturlig och medicinsk förklaring. I Pedofilens fall används det dessutom som ett sätt att avskilja sig från pedofilin, göra sig till en person som lider av pedofili istället för att vara en pedofil (även om han också konstaterar att han just är pedofil för att han uppfyller kriterierna). Den diskursiva strategin att beskriva pedofili som diagnos tycks också ha fördelen att det kan beskriva tillståndet både som oföränderligt (en felaktigt kopplad hjärna) och föränderligt (symptom som avtar, kriterier som inte längre uppfylls).

Även Nickerson använder diagnosbegreppet vid enstaka tillfällen (se 2017, 7 april), men skriver också vid ett tillfälle att det inte rör sig om en sjukdom:

The evidence isn't quite definitive yet, but as the experts mentioned above have pointed out, pedophilia, as with other sexualities, tends to be fixed for life. So one cannot be cured of pedophilia since it is not a disease. (Nickerson, 2017, 7 april)

Här tycks sjukdomsbegreppet återigen vara sammankopplat med en möjlig botbarhet, och att bota pedofili menar Nickerson är en omöjlighet – det är en sexualitet man har hela sitt liv. Edwards gör en nyanserande analys om diagnosbegreppets innebörder:

When pedophilia is discussed, a frequent debate is whether it is a mental illness or not. Those who especially detest pedophiles are likely to feel passionately it is a disorder, and some pedophiles will insist with equal passion that it is a sexual orientation. [...] To quote the Virtuous Pedophiles FAQ, "Terms such as mental illness and mental disorder are not precisely defined, and we doubt that they can be defined based on science alone. Values – our opinion of the desirability of a condition – invariably intrude on the decision whether that condition is a mental illness or merely reflects a difference with other people." (Edwards, 2019, 22 maj)

Edwards menar att det finns en värdeladdning och en agenda i huruvida man refererar till pedofili som en diagnos eller en läggning, beroende på om man vill positionera det som en ej önskvärd anomali (diagnos), för att svartmåla och patologisera; eller om man vill positionera det som en fullt normal skillnad mellan människor (sexuell läggning). Han fortsätter:

The key fact for me is that pedophilia is not a cause for shame. We don't expect people to feel shame for physical ailments such as cancer or diabetes. We mostly don't blame people for getting mental conditions like schizophrenia or manic-depressive illness -- and if we do we shouldn't. [...] There is nothing [pedophiles] did to bring on the condition and nothing [we] could have done to prevent it. There also seems to be nothing we can do to cure it. Pedophilia is rare (perhaps one percent of the male population), it very often causes distress, it is a risk factor for sexual abuse of children, and it certainly is considered undesirable by society at large and not just a difference from other people. So it's reasonable to call it a disorder -- as long as we are very clear it is not a cause for shame. (Edwards, 2019, 22 maj)

Edwards resonerar att om diagnosbegreppet används för att visa på att pedofilin inte är pedofilens eget fel, och att pedofilin inte går att bota, är det en önskvärd användning av termen. Det viktiga, menar Edwards, är att diagnosbegreppet inte används för att skambelägga – på samma sätt som vi inte ger folk skulden för de flesta fysiska sjukdomar, och inte heller borde göra det för mentala sjukdomar.

5.2.2 Pedofili som sexuell läggning

Ungefär lika frekvent som pedofili beskrivs i medicinska, diagnostiska termer, beskrivs det också som en sexuell läggning. Sexuell läggning är ett begrepp som förknippas med hbtq-identiteter, och i synnerhet med homosexualitet, när aktivister kämpade för att det inte längre skulle ses som en diagnos. Jämförelserna med homosexualitet och andra sexuella läggningar är ofta återkommande:

[M]any researchers are now finding, pedophilia behaves precisely like any other sexual orientation: it begins in childhood, there is often an emotional component to it, it seems to have a biological origin[.] (Nickerson, 2015, 6 okt)

[S]cientists might say a "sexual orientation" is a persistent sexual attraction to an entire class of people. And children are certainly an entire class of people. Scientifically, pedophilia shares with homosexuality many things: both are set early in life without regard to life experiences, neither is highly heritable, and no one has found a way to change either one despite decades of serious efforts to do so. (Edwards, 2019, 22 maj)

In this case the same applies to pedophiles. There wasn't a choice, be it conscious or unconscious, for that attraction to children to exist. That attraction is simply something that is part of that person. Unfortunately, as it is the case for the other sexual attractions/orientations, it isn't something that can be changed. That leaves us with a sexual attraction that wasn't chosen and also that can't be altered. (Folle, 2016, 23 maj)

Pedofilin beskrivs här som något som är medfött och upptäcks tidigt i livet, är känslomässigt såväl som sexuellt, inte har valts och som inte heller kan förändras.

Pedofilen, däremot, använder endast ordet "läggning" en enda gång (Pedofilen, 2016, 22 april), och Greenwood tycks inte använda ordet "orientation" i något av sina inlägg. Däremot gör han jämförelser med homosexualitet:

If a person cannot change their sexual attraction, how should they respond? Increasingly, society has described homosexuality as an acceptable expression of sexuality. But, being "born with it" does not excuse all behaviors. Clearly, being born with pedophilic attraction doesn't warrant acting on it. (Greenwood, 2015, 22 sep)

Att jämföra sig med andra, mer accepterade sexualiteter, kan ses som en strategi för att skapa förståelse – genom att man framhåller likheterna mellan pedofili och andra sexualiteter, kan man hoppas att läsaren ska förstå pedofilins förutsättningar. Det blir också ett sätt att framställa pedofilin som lika naturlig som andra sexualiteter. I vissa avseenden kan målet säkert vara att "följa i samma fotspår" som t.ex. homosexuella, det vill säga att gå från en patologiserad, avskydd och diskriminerad grupp, till att i allt högre grad vinna erkännande och få sina rättigheter skyddade. Jämförelsen är dock inte perfekt, i det att det inte är något fel med homosexuella relationer, medan sex med barn inte är försvarbart. Det framgår också att HBTQ-rörelsen inte är intresserad av att associeras med pedofili:

[LGBT-activists] want nothing whatsoever to do with the stigma that comes with being associated in any way with pedophiles. You could also argue that sexual orientation now has a political meaning that goes beyond the scientific. "Sexual orientation" might have among its implications that it's just fine and perfectly OK to act on your orientation to have sex with willing partners. Pedophilia would not meet that definition. (Edwards, 2019, 22 maj)

Given that homosexuals ultimately demanded and received the right to sex without legal interference, it is understandable that people might fear something similar happening in the future with pedophiles. However, there are some important distinctions to be made here. First and foremost, gays fought for the right to love *each other*. For those

pedophiles who seek the lowering or removal of age of consent laws, the fight is entirely one-sided. Children are not organizing and demanding the right to love pedophiles in turn. (Nickerson, 2017, 7 april)

Denna oro, att pedofili skulle få samma status som HBTQ-identiteter, och att sex med barn därmed skulle bli lagligt, tycks vara ett argument som skribenterna ofta möts av. Nickerson förhåller sig avfärdande till detta:

While that fear is understandable on some level, once you take into account all the facts, it should be fairly clear that this is never going to happen. [...] The problem is, many people are quite cynical and believe that as soon as honest and open-minded discussion of these issues is allowed, it will fling open a Pandora's Box and we will quickly slide into a society where anything goes, including the rape of children. But there's a vast difference between presenting an issue fairly and accurately and condoning horrific behaviors. Recognizing pedophilia as a sexual orientation does not automatically imply allowing or excusing the abuse of children. (Nickerson, 2017, 7 april)

Nickerson argumenterar alltså att det inte är sannolikt att erkännande av pedofili som en sexuell läggning kommer att leda till att sex med barn legaliseras. Däremot anser han att det finns en poäng i att erkänna pedofili som en sexuell läggning, för att representera det på ett "rättvist och precist" sätt. Edwards tar en något mer ödmjuk inställning, och menar att om termen "sexuell läggning" är juridiskt sammankopplad med de rättigheter och friheter som HBTQ-rörelsen kämpat för, är det rätt och riktigt att pedofili inte räknas till de sexuella läggningarna:

It's also possible that "sexual orientation" has entered the legal system and has specific associated rights and privileges. In that case, I would say that it is right to exclude pedophilia since those drafting the legislation clearly didn't have pedophilia in mind when they wrote the laws. (Edwards, 2019, 22 maj)

5.2.3 Pedofili som en kamp mot ondskan

Pedofilin beskrivs ofta som något ondskefullt, något som pedofilen drabbats av och kämpar emot. För Nickerson är det i synnerhet ordet "förbannelse" som tycks återkomma:

I have experienced a lifetime of suffering because of my sexuality, and I only hope to make things better for the younger generations who are cursed with this most unfortunate and useless of sexual orientations, so that maybe they won't have to go through what I've been through. (Nickerson, 2016, 24 april)

Greenwood i synnerhet uttrycker sig ofta på detta sätt – pedofilin beskrivs som en synd, en hemsökelse, en ondska, som pedofilen måste kämpa emot, med Guds hjälp. Att leva med pedofili beskrivs som en oupphörlig kamp – men genom denna kamp lever den avhållsamma pedofilen i kontinuerlig seger:

Pedophilia is a daily struggle. There are always feelings that go in the wrong direction, and you're faced with the choice of where to let your mind go. The decision to honor God with your sexuality is a daily victory. Daily victories are good, because together, they equal a lifetime of victory. However, it's easy to get weary in the journey, when all we see is the struggle. (Greenwood, 2018, 14 jan)

"Many are the afflictions of the righteous". Also, Jesus said that we would experience trouble in the world. The word that is translated "affliction" means evil, misery, distress, or injury. I must say, I think pedophilia falls under that category. (Greenwood, 2016, 12 april)

De pedofila attraktionerna beskrivs också som frestelser, för vilka pedofilen måste låta bli att falla:

I'm not impervious to temptation. I hope I'm several steps away from hurting a kid, but temptation can sneak up all of a sudden, or erode over time. I need God to protect me, and keep me from evil. (Greenwood, 2016, 12 jan)

Aside from a crisis at age 18, I have never been *seriously* tempted to molest a child. There have been some minor temptations along the way, but these were shrugged off pretty quickly. (Nickerson, 2016, 29 jan)

Här beskrivs frestelsen på olikartade sätt – Greenwood uttrycker en större oro, medan Nickerson inte alls uttrycker samma oro. Även Pedofilen beskriver sina attraktioner som frestelser, även om just detta ord inte används:

De flesta mår nog helt [...] enkelt bra och bättre under våren och sommaren. Och så gör även jag, men för mig är det också en tid när intrycken börjar blir många och tränga sig på. Det går inte att längre att gå ut under dagtid eller kvällstid utan att mötas av flera tiotals barn nere på gården. (Pedofilen, 2016, 22 april)

Att skriva om att man upplever frestelser kan innebära en risk att betraktas av läsaren som alltför opålitlig, att det inte finns en tillräckligt stor garanti att pedofilen är avhållsam för att han ska ges acceptans i samhället. Här tycks skribenterna prioritera uppriktighet framför att framställa sig i en rakt igenom fördelaktig dager. Det kan dock också ses som ett sätt att framställa sig som pålitlig – den påvisade självinsikten kan ses som ett tecken på självkontroll. Gemensamt för skribenterna är hur som helst att de diskuterar strategier för att motstå dessa frestelser.

5.2.4 Pedofili inte detsamma som övergrepp

En viktig grund i många av skribenternas inlägg är just att pedofili inte är detsamma som att begå övergrepp, och att det är viktigt både för omvärlden och pedofiler själva att komma ihåg detta. I dessa inlägg märks det att skribenterna tydligt skapar en motdiskurs mot den i samhället rådande föreställningen att pedofili är detsamma som, eller åtminstone oftast leder till, övergrepp. Ofta förekommer jämförelser med hur attraktion till vuxna vanligen inte leder till övergrepp:

There are adults attracted to other adults who don't have any issues with controlling their sexual desires. They interact on public or work environments daily without an issue. Adults who fail at controlling their actions end up committing rape. They aren't the majority though. The same logic applies to pedophiles. (Folle, 2016, 23 maj)

There are guys who think kids are sexy and guys who think adults are sexy. They're separate. There are four combinations and they all exist. Bad guys who think adults are sexy are rapists. OK guys who think adults are sexy are just about all the guys you meet. Bad guys who think kids are sexy are child rapists and child sex abusers. OK guys who think kids are sexy are -- completely invisible! [...] You've only heard of three kinds of guys: the normal guys, the ones who rape adults, and the ones who molest kids. So all the pedophiles (ones who think kids are sexy) you've ever heard of are child molesters. Naturally you would think they are all molesters. (Edwards, 2017, 9 juli)

En svårighet som många av skribenterna beskriver är dock upplevelsen av att vara “damned if you do. damned if you don't” – det vill säga att om omvärlden hatar pedofiler oavsett om de begår övergrepp eller inte. Även om skribenterna beskriver att de avstår från övergrepp eftersom de vill leva laglydigt och inte skada andra, menar de att det blir svårare för pedofiler att motivera denna avhållsamhet när de ändå blir utsatta för ett sådant hat. I ett inlägg på detta tema skriver Nickerson:

Another problem with this line of reasoning is that it reduces or eliminates the incentive among pedophiles to behave, since they are essentially damned if they do and damned

if they don't. If the moral status of pedophiles in society is largely considered the same whether or not they offend against children and a pedophile takes that message to heart, then the only incentive he really has not to engage is to avoid arrest and/or public shaming. (Nickerson, 2018, 23 sep)

Inläggets grundläggande poäng är att människor måste bedömas för sina handlingar, och dessas moraliska värde, inte vad de är:

And what is right and wrong must be defined not by unchosen conditions but only by chosen actions, or morality ceases to have any real value, and we step over the threshold from punishing wrongdoers to punishing wrongbe-ers[.] (Nickerson, 2018, 23 sep)

6 Diskussion

6.1 Frågeställningar och sammanfattning

I uppsatsens inledning formulerade jag frågeställningarna *Hur konstruerar avhållsamma pedofiler sin sexualitet i bloggar?* och *Vilka subjektspositioner intar de i sina bloggar?* Dessa frågeställningar anser jag att jag relativt väl lyckats få svar på, som synes i sammanfattningen ovan. Förvisso finns det fler subjektspositioner som kan urskiljas, och fler konstruktioner av pedofili, men på det hela taget har jag lyckats ringa in de mest framträdande konstruktionerna och subjektspositionerna, och framhäva deras diskursiva logiker.

Den viktigaste subjektspositionen, som intas av alla skribenter, är *den avhållsamma pedofilen* – de attraheras till barn, men avser inte agera på sin attraktion, då de anser att detta inte är moraliskt riktigt, och inte vill skada barn. De tycks alla ha ungefär samma idealbild, en ”perfekt pedofil” så som den beskrivs av Edwards. Gemensamt för de flesta av dem är också att de intar subjektspositionen *den som älskar barn*, genom att beskriva hur attraktionen till barn inte endast är sexuell, utan också romantisk. En av skribenterna kopplar också denna kärlek till barn till en vilja att skydda barn från smärta och lidande, och kontrasterar sig här emot samhället i stort och anti-pedofiler i synnerhet – detta kan ses som en diskursiv strategi för att framställa sig som rättfärdig, kanske rentav moraliskt överlägsen.

Vidare positionerar sig skribenterna som *den stigmatiserade*, som del av en förtryckt minoritet – de jämför sig med homosexuella och andra stigmatiserade grupper, och beskriver den diskriminering de upplevt. I relation till pedofilers utsatthet visar de också på vikten av nätverkande och ömsesidigt stöd, samt en politisk diskurs med målet att förändra samhällets bild av pedofili. Slutligen beskriver jag också den subjektsposition de förhåller sig till utan att själva inta, nämligen *Pro-contactern*, de som är för sexuell kontakt med barn. Trots att man tydligt markerar avstånd mot dessa, är det anmärkningsvärt att man ändå förhåller sig förhållandevis förstående gentemot dem – istället för att svartmåla dem som fullkomliga monster förhåller man sig snarare till dem som vilseledda människor som begått allvarliga misstag. Här undviker man alltså den diskursiva strategin att uppmåla ett ”vi och dem”, att framställa andra som monster för att framhäva sin egen mänsklighet.

När pedofili diskuteras är en ofta förekommande diskussion huruvida det är en *diagnos* eller en *sexuell läggning*, eller möjligen både och. Diagnosbegreppet tycks användas för att visa att pedofili är något naturligt, med naturliga orsaker, och för att visa att det inte är pedofilens eget fel – i en skribents fall också för att visa att han inte *är* sin pedofili. När man talar om pedofilin som en sexuell läggning jämför man sig ofta med homosexuella – man beskriver att sexualiteten tycks vara medfödd, upptäcks i puberteten, och är förhållandevis oföränderlig genom livet.

Pedofilin beskrivs dock också som en *kamp mot ondska*, en negativ kraft eller förbannelse som man kämpar emot, en frestelse man inte får ge efter för. Bloggarna är också noga med att poängtera att *pedofili inte är detsamma som sexuella övergrepp* – en motdiskurs mot den föreställning som är så vanligt förekommande i samhället.

6.2 Viktiga teman

I detta avsnitt diskuteras studiens resultat i relation till tidigare forskning och teori.

6.2.1 Stigmatiserad pedofili

I avsnitt 2.1 *Allmänhetens syn på pedofiler* konstaterades att samhället i stort har en mycket negativ syn på pedofiler, både privat och i professionella roller. Man associerade pedofiler med negativt laddade ord, såg dem som mycket farliga, önskade sig så lite kontakt som möjligt med dem, och ansåg att även icke-brottsliga pedofiler borde vara fängslade, eller ibland rentav döda. I 2.3 *Pedofilers relation till sitt stigma* konstateras att de studerade pedofilerna överskattar graden av stigmatiserande attityder som riktas mot dem, och att detta orsakar negativa känslor hos dem.

I 3.1 *Tabubelagd sexualitet* presenterades teoretiska texter som visar hur sexualitet placeras i en hierarki mellan ”god” sexualitet och ”dålig”, stigmatiserad och tabubelagd sexualitet, och vilken effekt stigma kan ha på den stigmatiserades liv, både praktiskt och för deras välmående.

I bloggarna ser vi tydligt hur skribenterna ofta positionerar sig i förhållande till denna rådande samhällsdiskurs. Detta görs på ett flertal olika sätt. Till att börja med är den övergripande, ständigt återkommande konstruktionen av subjektspositionen *den avhållsamma pedofilen* ett sätt att skapa en motdiskurs till samhällets föreställning om pedofilers negativa egenskaper och påstådda farlighet – de konstruerar sig som allt annat än farliga, då de aldrig skulle vilja begå övergrepp på ett barn. Detta hör också ihop med konstruktionen av pedofili som objekt, där det klargörs att *pedofili inte är detsamma som övergrepp*.

Denna positionering och konstruktion blir också en diskursiv strategi, där skribenterna eftersträvar att ses med mer sympati och förståelse av samhället, och att vinna acceptans från sina medmänniskor. För att använda formuleringar från *Precarious Lives* (Butler, 2004), som diskuterades i teoriavsnittet, visar de att de lever levbara, sörjbara liv. Här hade de kunnat positionera sig som fundamentalt annorlunda från *pro-contactern* – de pedofiler som inte vill vara avhållsamma – men väljer att inte göra det. Man fördömer visserligen deras handlingar och mycket av deras antaganden och retorik, men avstår från att uppmåla dem som fullkomliga monster, att göra dem till en syndabock för att själva vinna social acceptans. Detta kan handla om en diskursiv strategi som strävar efter att pedofili ska upphöra att vara stigmatiserat och tabubelagt som sexualitet – och att denna acceptans därmed alltså måste gälla alla pedofiler, om än inte deras handlingar. Det kan också vara fråga om en moralisk positionering, att inte vilja att diskriminering av den typen ska förekomma mot någon på grund av en medfödd läggning, och att se detta som kontra-produktivt i strävan efter att förhindra övergrepp på barn.

Vidare ser vi också subjektspositionen *den stigmatiserade*, där skribenterna visar på att de i sina liv märker av effekterna av diskriminering, både genom den samhälleliga diskursen om pedofiler, och genom stigmas effekt på deras tillgång till jobb och institutionellt stöd. I samband med denna konstruktion jämför man sig med andra grupper som är eller varit diskriminerade. Detta hör också ihop med konstruktionen av pedofili som *sexuell läggning*, där man ytterligare förstärker parallellen mellan pedofili och homosexualitet som stigmatiserade

och tabubelagda sexualiteter. I denna strävan efter att vinna mer acceptans som minoritetsgrupp, framställer man sig också som *aktivist*, som genom bloggar, hemsidor, artiklar och nätverkande erbjuder stöd och hjälp till pedofiler och de som utsatts för tidigare övergrepp, och strävar efter att påverka samhället genom sin motdiskurs. Betydelsen av denna typ av stöd och nätverkande mellan pedofiler framgår också i studien av Goode (2010).

I Goodes (2010) studie ser vi också att de som inte såg sig som anti-contact i mycket högre grad endast hade tillgång till pedofiler som stöd. Detta kan tolkas som att det är lättare att få stöd och erkännande av icke-pedofiler när man ärligt kan säga att man inte önskar sexuell kontakt med barn, eller som att det är lättare att internalisera samhällets värderingar om sex som skadligt för barn, om man har tillgång till stöd utanför grupper för (pro-contact) pedofiler. Nickerson argumenterar ju, som synes i subjektpositionen *Pro-contactern*, att det är troligt att många dras in i pro-contactrörelsen eftersom det omkringliggande samhället förhåller sig så onyanserat och oförlåtande gentemot allt som rör pedofili. Vidare visar också Cranney (2017) hur handlingen att erbjuda stöd och hjälp till andra är en av de positiva strategier som pedofiler kan använda för att hantera sin pedofili.

6.2.2 Kärlek till barn

Både i studien av Goode (2010) och Freimond (2013) nämns deltagarnas känslor för barn, och hur dessa inte är endast sexuella – attraktionen är även romantisk och psykologisk, en uppskattning för barns sätt att vara och tänka. Deltagarna beskrev fantasier av platonisk eller romantisk karaktär, och att även de sexuella fantasierna hade en karaktär av ömsesidighet. Denna uppskattning för barn innebar också en genuin omsorg för barn och deras välmående, en respekt för barn som jämlikar som de menar att icke-pedofiler saknar.

Detta stämmer mycket väl överens med det som skribenterna beskriver i sina bloggar, i skapandet av subjektpositionen *den som älskar barn* – både den romantiska attraktionen till barn, och omsorgen för barn och deras välmående, uppges på mycket likartade sätt. Detta knyter också an till konstruktionen till pedofili som *sexuell läggning*, då sexuella läggningar i regel handlar om sexuell såväl som romantisk attraktion. Genom att påvisa sin genuina kärlek till barn och omsorg om dem, konstruerar man sig dels som tillförlitlig i sin föresats att aldrig skada barn genom att agera sexuellt; man positionerar sig också som moraliskt överlägsen ”vanliga” människor, som inte tycks bry sig lika genuint om barn (och ibland använder deras säkerhet som en förevändning för att hata pedofiler).

En viktig skillnad mellan Goodes (2010) deltagare och de bloggar jag analyserat är dock inställningen till barnpornografi, och i förlängningen också om huruvida sex är dåligt för barn. Majoriteten av Goodes deltagare ser inget fel i barnpornografi så länge de avbildade barnen inte är tvingade, utan njuter av situationen. I detta uppvisar de en kognitiv distorsion kring sex och barn, då de tycks anse att sex inte riskerar att vara skadligt för barn, och att barn kan förstå och ge samtycke till sex. Här är bloggskribenterna av rakt motsatt mening – ett barn har inte mognad nog för sexuella upplevelser med en vuxen, de kan inte förstå eller samtycka till det, och det riskerar att skada dem. Att noga poängtera detta blir en diskursiv strategi där man påvisar att man delar samhällets föreställningar och värderingar kring sex som skadligt för barn, och därmed framstår som mer tillförlitlig och normal.

Här blir det också relevant att koppla in Butlers (2005) diskussion om Freuds syn på hur libidot i sig ligger till grund för upprätthållande av förbud – i två avseenden. Dels fungerar resonemanget så som Freud tycks ha avsett det, att förbud till en början åtlöds av rädslan att en överträdelse ska resultera i att man förlorar medmänniskornas kärlek, men att begär och

försakelse snart blir så intimt förknippade att begäret i sig finner en form av tillfredsställelse i förbudets upprätthållande. I pedofilers fall kan dock ytterligare en tolkning göras utifrån detta resonemang: attraktionen till barn blir i sig en drivkraft i att avstå från sexuella handlingar, då driften att inte vilja skada den man attraheras av är starkare än driften att vilja agera sexuellt. Här vi också dra oss till minnes Rubins (1993) ord om vad hon anser vore en ”god sexualitet”, nämligen att visa hänsyn, inte inkludera tvång och vara ömsesidigt njutbart. De avhållsamma pedofilerna visar just denna hänsyn, samt en ovilja till tvång och handlingar som inte skulle vara njutbara för motparten. Man skulle därmed kunna påstå att avhållsam pedofili uppfyller Rubins kriterier för en god sexualitet.

6.2.3 Att vara, att göra, att avstå

I 3.2 *Att vara, göra och tala sexualitet* presenteras Butlers resonemang om homosexualitet i amerikansk militär, och var gränsen går mellan görande och varande, resonemang som enkelt låter sig överföras till pedofili. Att säga att man är pedofil, tolkas inte bara som ett enkelt uttalande om sitt eget varande, utan tolkas av åhöraren som en önskan att handla – som liktydigt med att säga ”jag vill ha sex med barn”. Endast genom avbön – att fastslå att man *inte* avser att agera sexuellt, kan det grundläggande varandet, den sexuella läggningen, möjligen tillåtas. Detta är åtminstone sant för den amerikanska militär som Butler skriver om, men frågan är huruvida det gäller för pedofiler, och i vilken grad. Tydligt från många av bloggarna är att deras ihållande avbön inte leder till någon absolution, utan att de fortfarande möter misstänksamhet och avsky från sina medmänniskor och på nätet. Det tycks dock som att det är just misstänksamhet det i många fall är frågan om, det vill säga att deras avbön inte litas på, utan ses som ett slugt knep från personer som i själva verket fortfarande vill agera sexuellt med barn. Det är förstas omöjligt att med fullkomlig säkerhet veta vad bloggskribenterna avser och önskar i sitt innersta – men deras bloggar, och till och med deras självbenämningar, blir en kontinuerlig avbön, ett uttryck för oviljan att agera på sin attraktion gentemot barn; skapandet av subjektspositionen *den avhållsamma pedofilen*. Detta innebär att den avhållsamma pedofilen har en ”negativ” identitet, han definierar sig utifrån vad han *inte* gör, snarare än utifrån det han gör.

Men att säga vad man är, blir också en handling i det att man gör anspråk på sin rätt att existera som det man är, sin rätt att vara pedofil och tillåtas existera i samhället. Även för avhållsamma pedofiler är inte denna rättighet självklart respekterad, och bloggskribenterna möts av många kritiker som vänder sig emot att de öppet tillkännager sin existens och sina upplevelser i sina bloggar. Det är alltså inte en fråga om ett tabu riktat endast mot sexuella övergrepp på barn – att vara pedofil är i sig tabubelagt, även när man gör avbön på att agera sexuellt. Den samhälleliga diskursen visar på den ”smittkräck” som nämns av Butler (2004; 2005), som förbjuder en strävan efter att förstå och yansera.

Vi kan också dra kopplingar till Foucaults (2002) beskrivning av hur perversitet som kategori uppstod under slutet av 1700-talet, och kom att förknippas med sjuklighet, galenskap och kriminalitet. Att se pedofili som en *diagnos* har alltså ett arv från tiden då sex gick från något man enbart gjorde, till något man var, en typ av människa.

Butler (2004) diskuterar skillnaden mellan förutsättningar och orsaker – pedofili kan här ses som en förutsättning för övergrepp (men dock inte den enda, som visas av Lanning, 1992), inte en orsak. Genom konstruktionen att *pedofili inte är liktydigt med övergrepp*, visar skribenterna på just detta. Samtidigt som detta är en strategi i motdiskursen mot samhällets diskursiva konstruktion att alla pedofiler förgriper sig på barn, blir det också att visa att pedofili inte är en ursäkt – att det inte är godtagbart att begå övergrepp och skylla på sin läggning som orsak.

Möjliga orsaker kan vi istället hitta när vi ser till *pro-contactern*. Så som pro-contacters konstrueras av skribenterna är det dels en fråga om felaktiga, vilseledda åsikter, och felaktiga val. Denna typ av vilseledda åsikter kan vi se i Goodes (2010) studie (som också diskuteras i 6.2.2 *Kärlek till barn*), där deltagarna tycktes vara av meningen att barn kunde samtycka till sex och att spelas in pornografiskt. Ytterligare en bidragande förutsättning för övergrepp tycks vara stigmarelaterad stress, som argumenteras av Jahnke (2015). Även Nickerson nämner denna korrelation (se *Aktivisten*).

6.2.4 Driften att tala

Freimonds (2013) studie har ett huvudsakligt fokus på processen att ”komma ut” som pedofil, och deltagarna beskriver en stark drift att göra detta – både av oro att annars bli ”avslöjad”, men också en längtan efter att vara ärlig mot andra och kunna få stöd från sin omgivning. Även om avslöjandet ibland ledde till negativ respons, ångrade ingen av deltagarna att de avslöjat sig. Förutom den befriande känslan av att vara ärlig, möjligheten att få stöd, samt frihet från oron att bli avslöjad, uppgav många också att de såg öppenheten som ett sätt att påverka allmänhetens bild av pedofiler. Detta stämmer mycket väl överens med vad skribenterna beskriver i förhållande till subjekspositionen *aktivisten* – att avslöja sig som pedofil online blir ett sätt att både värna om sitt eget behov av ärlighet, en möjlighet att få stöd, och en motdiskursiv handling – genom att avslöja sig som pedofil och berätta om sig själv, utmanar man den rådande samhällsdiskursen om vad en pedofil är.

Här ser vi också exempel på det Butler (2004) beskriver (se 3.3 *Motmakt, interpellation och positionering*) – genom att göra anspråk på ett ansikte, sin mänsklighet och sin sårbarhet, fräntar man den Andre förmågan att angripa med våld. Våld ska här inte förstås endast som fysiskt våld – även diskriminering kan förstås som en form av indirekt våld. Att som avhållsam pedofil blogga, interpellera samhället och visa att man är en människa, snarare än ett monster, blir en strategi där man gör anspråk på en medmänsklig relation. Utifrån de ofta negativa reaktioner som skribenterna har fått på sina bloggar tycks detta vara en relation som många läsare försöker värja sig emot, men som de heller inte helt kan ignorera. Genom själva interpellationen har en relation etablerats.

Detta kan också förstås som ett uttryck för den tvångsmässiga driften att tala om sexualitet som beskrivs av Foucault (2002). Dels blir talet om sexualiteten som en slags bikt, som har biktens renande effekt – bara genom att berätta att man är pedofil kan man uppleva sig oskyldig-förklarad i någon utsträckning, och renad i handlingen att vara öppen med vem man är. Foucault beskriver också att talet om sexualiteten sker med en avsikt att påverka begäret, och kanske blir bloggandet ett sätt att dämpa begäret. Här kan man också göra en koppling till Butlers återgivning av Freuds resonemang om libido, förbud och skam, som diskuteras i *Kärlek till barn*. Libido/begäret finner i någon mån sin tillfredsställelse i talet om sexualiteten, som i sig är förbundet med förbudet att agera på begäret.

6.2.5 Strategier för att förstå och hantera pedofili

Studien av Cranney (2017) är främst fokuserad på hur religiösa avhållsamma pedofiler hanterar sin sexualitet – och endast Greenwood har en uttalat religiös diskursiv praktik i sin blogg. Flera av de strategier som nämns av Cranney är dock relevanta även för icke-religiösa konstruktioner, inklusive erbjudande av hjälp och stöd, som berörts ovan. En av de viktigaste är paralleller mellan hur man talar om pedofili och HBTQ-identiteter i religiösa kontexter – genom att konstruerar pedofilin som medfödd och ofrivillig blir den lättare att hantera, och detta ser vi återkommande i bloggarna, inte minst i konstruktionen av pedofili som *diagnos* och som *sexuell läggning*.

Vi kan se hur ingen av de negativa strategierna används av skribenterna, men att däremot många av de positiva strategierna används av Greenwood. Förutom erbjudandet av hjälp och stöd, och att söka sig till religionen, visar han också (som synes i konstruktionen av *pedofili som en kamp mot ondskan*) hur han beskriver sig som varandes i ett samarbete med Gud, och ser pedofilin som en möjlighet att leva ett liv av kontinuerlig seger.

6.3 Avslutande reflektioner

Avslutningsvis återstår det för mig att resonera kring denna uppsats, dess möjliga värde och eventuella problem.

Ett möjligt problem med denna studie är givetvis det mycket begränsade urvalet – fem bloggar är ganska få, och man kan hävda att resultatet inte säger mycket om en bredare population av avhållsamma pedofiler. Vidare är det förstås också värt att anmärka på att tre av fem bloggar är skrivna på engelska (det framgår inte med säkerhet vilken nationalitet de har, utom Nickerson som är amerikan), och vilken påverkan detta har på studiens resultat. Detta beror dessvärre på naturliga begränsningar – jag kan inte göra en diskursanalys på ett språk jag inte behärskar, och jag fann endast fem bloggar med inlägg på svenska eller engelska, som även uppfyllde mina övriga kriterier.

Man kan också kritisera att jag valde att förändra mina kriterier vad gäller bloggen Pedofilen – då denna bloggare tidigare var dömd för övergrepp, valde jag att ändra mitt kriterium. Tidigare var kriteriet att bloggaren aldrig skulle ha begått, eller kunna tänka sig att begå, ett övergrepp på barn; det ändrade kriteriet blev istället att bloggaren skulle vara anti-contact, och alltså uttrycka värderingen att sex med barn inte var rätt, och något man inte vill agera på. Genom att göra denna förändring, och inkludera en blogg skriven av en person dömd för övergrepp på barn, kan min studie anses tappa trovärdighet, och blanda ihop ”sant” avhållsamma pedofiler med de som redan begått övergrepp. Min bedömning var dock att de åsikter som representeras i bloggarna är det huvudsakliga, och att bloggen Pedofilen på många sätt breddade resultatet. Jag anser också att det förändrade kriteriet har en viktig fördel, nämligen att det är kontrollerbart – jag kan inte med säkerhet veta vad skribenterna har gjort eller inte i sina liv, men däremot kan jag tydligt se i blogginläggen vilka värderingar och föresatser som beskrivs.

När man analyserar bloggar är det förstås viktigt att behålla i åtanke att det är i skribentens intresse att framställa sig själv på ett fördelaktigt sätt, och att hen därför väljer vad som skrivs och vad som utelämnas, eller att saker som skrivs rentav kan vara osanna. Som nämndes i metodavsnittet var detta något jag räknade med, och som gjorde diskursanalysen lämplig – det är inte sanningen jag har undersökt, utan sanningsanspråket i skribenternas konstruktioner. Ändå blir det i efterhand intressant att fråga sig hur sanningsenliga dessa konstruktioner är. Min egen bedömning är att skribenterna ofta är förvånansvärt utlämnande – de berättar om sådant som inte skapar en helt och hållet positiv och förtroendeingivande bild av dem, så som att ha känt sig frestade, att ha haft kriser, och att se med en viss grad av sympati och förståelse på icke avhållsamma pedofiler. Min personliga uppfattning är att bloggarna tycks vara skrivna med en relativt stor uppriktighet – detta betyder dock givetvis inte att bloggarnas innehåll och studiens resultat ska betraktas som självklar sanning.

Som konstateras av Jahnke (2015) och Jahnke & Hoyer (2013) finns en blind fläck i forskningen kring stigmat som omger pedofili, och även forskning kring avhållsam pedofili förekommer endast i liten utsträckning. Därmed kan denna studie förhoppningsvis utgöra ett litet men relevant bidrag. Vidare forskning skulle dock behövas kring pedofilers egna erfarenheter och

perspektiv – både avhållsamma och ej avhållsamma pedofiler – för att utveckla förståelsen för hur vi kan bemöta och förhålla oss till pedofili på ett sätt som både innebär att pedofiler kan leva drägliga liv, och förhindrar att barn råkar ut för övergrepp. Till exempel skulle det kunna vara givande att närma sig avhållsamma pedofilers tankar och upplevelser i en hermeneutisk studie, i stil med de som genomförts av Goode (2010) och Freimond (2013), men med fokus på endast avhållsamma pedofiler. Det kan också vara relevant att fortsätta undersöka diskurser online, till exempel på anti-contact respektive pro-contact forum.

Jag har med denna studie haft en tydlig ambition om att bidra till en mer nyanserad bild av pedofiler, och på sikt bidra till en förändring i samhällsdiskursen, och detta av flera anledningar. Dels anser jag det inte rimligt att någon människa ska vara allvarligt stigmatiserad utifrån ett ofrivilligt tillstånd, så länge hen tar ansvar för sina handlingar. Dels tycks det, som hävdas av Jahnke (2015) att stigmarelaterad stress ökar risken för övergrepp. Dels tror jag att bristande förståelse för hur pedofili fungerar innebär att det blir svårare att ta fram strategier och handlingsplaner som effektivt förebygger övergrepp. Jag har dock burit med mig en kontinuerlig reflexivitet kring denna agenda, och det faktum att jag även i studiens början ansåg att avhållsamma pedofiler var människor som vem som helst, men med oturen att vara attraherade till barn. Jag har strävat efter att utmana mitt synsätt under hela studiens gång – jag fann dock att inget av det jag läste i bloggarna förändrade min bild nämnvärt. Dessa människor är inte perfekta, men de är inte heller monster.

Referenser

- Butler, J. (2004). *Precarious Lives – The Powers of Mourning and Violence*. London/Brooklyn: Verso
- Butler, J. (2005). *Könet brinner!* Stockholm: Natur & Kultur
- Cranney, S. (2017). Why did God make me this way? Religious coping and framing in the virtuous pedophile community. *Journal for the Scientific Study of Religion*, 56(4), 852–868.
- Fejes, A. & Thornberg, R. (2019). *Handbok i kvalitativ analys*. Tredje upplagan. Stockholm: Liber.
- Foucault, M. (2002). *Sexualitetens historia – band 1: Viljan att veta*. Göteborg: Daidalos.
- Freimond, C. M. (2013). *Navigating the Stigma of Pedophilia: The Experiences of Nine Minor-Attracted Men in Canada*. Opublicerad mastersavhandling. Simon Fraser University, Burnaby, British Columbia, Kanada
- Goode, S. D. (2010). *Understanding and Addressing Adult Sexual Attraction to Children: A study of paedophiles in contemporary society*. London/New York: Routledge
- Jahnke, S. (2015). Understanding and Challenging Stigmatization of People with Pedophilia. (Avhandling). Hämtad från: <http://tud.qucosa.de/api/qucosa%3A28745/attachment/ATT-0/>
- Jahnke, S. & Hoyer, J. (2013). Stigmatization of people with pedophilia: A blind spot in stigma research. *International Journal of Sexual Health*, 25, 169-184. doi: 10.1080/19317611.2013.795921. Hämtad från: https://www.researchgate.net/publication/264231704_Stigmatization_of_People_With_Pedophilia_A_Blind_Spot_in_Stigma_Research
- Jahnke, S., Imhoff, R., & Hoyer, J. (2015). Stigmatization of people with pedophilia: Two comparative surveys. *Archives of Sexual Behavior*, 44, 21–34. doi: 10.1007/s10508-014-0312-4. Hämtad från: <https://link-springer-com.ep.bib.mdh.se/article/10.1007/s10508-014-0312-4>
- Jahnke, S., Schmidt, A. F., Geradt, M. & Hoyer, J. (2015). Stigma-Related Stress and Its Correlates Among Men with Pedophilic Sexual Interests. *Archives of Sexual Behavior* 44(8):2173-2187 Doi: [10.1007/s10508-015-0503-7](https://doi.org/10.1007/s10508-015-0503-7) Hämtad från: https://www.researchgate.net/publication/271842295_Stigma-Related_Stress_and_Its_Correlates_Among_Men_with_Pedophilic_Sexual_Interests
- Lanning, K. (1992). *Child Molesters: A Behavioral Analysis*. Tredje upplagan. Quantico: FBI Academy
- Nygren, L. (2012). ”Risken finns, finns nyttan?” i Kalman, H. & Lövgren, V. (red.), *Etiska dilemman*. Malmö: Gleerups.
- Patton, M. Q. (2002). *Qualitative Research & Evaluation Methods*. Thousand Oaks, London & New Delhi: Sage Publications.
- Rubin, G. (1993). Thinking Sex. I H. Ablove, M. A. Barale och D. M. Halperin (Red.), *The Lesbian and Gay Studies Reader* (s. 3-44). New York/London: Routledge
- Svensson, B. (2012). *De mest hatade – Om pedofiler och andra sexualbrottslingar*. Stockholm: Ordfront
- Wetherell, M., Taylor, S. & Yates, S. J. (red.), (2001). *Discourse as Data. A Guide for Analysis*. Milton Keynes: The Open University Press, Sage.
- Willig, C. (2001). *Introducing Qualitative Research in Psychology. Adventures in Theory and Method*. Buckingham/Philadelphia: Open University Press.

Blogginlägg

Edwards, E. (2014, 6 juli). Fundamental Beliefs. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/07/fundamental-beliefs.html>

Edwards, E. (2014, 8 juli). Pedophilia isn't chosen and can't be changed. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/07/pedophilia-isnt-chosen-and-cant-be.html>

Edwards, E. (2014, 10 juli). Celibate pedophiles are common. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/07/celibate-pedophiles-are-common.html>

Edwards, E. (2014, 11 juli). Civil libertarians must accept celibate pedophilia. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/07/if-you-believe-in-civil-liberties-you.html>

Edwards, E. (2014, 13 juli). The terminology mess. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/07/the-terminology-mess.html>

Edwards, E. (2014, 1 aug). Why not just keep quiet? Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/08/why-not-just-keep-quiet.html>

Edwards, E. (2014, 5 aug). Variety in how pedophiles in how pedophiles relate to children. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/08/variety-in-how-pedophiles-relate-to.html>

Edwards, E. (2014, 9 aug). Those other pedophiles. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2014/08/those-other-pedophiles.html>

Edwards, E. (2017, 9 juli). Virtuous Pedophiles For Dummies. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2017/07/virtuous-pedophiles-for-dummies.html>

Edwards, E. (2018, 8 april). Disgust as overriding value? Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2018/04/disgust-as-overriding-value.html>

Edwards, E. (2019, 24 jan). The Perfect Pedophile. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2019/01/the-perfect-pedophile.html>

Edwards, E. (2019, 22 maj). Disorder? Orientation? Depends on why you're asking. Hämtad från <https://celibatepedos.blogspot.com/2019/05/disorder-orientation-that-depends-on.html>

Folle, L. P. (2016, 31 mars). Crianças são pessoas! Mantenha-as (e as ensine a ficarem) seguras! Hämtad från <http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/03/criancas-sao-pessoas-mantenha-as-e-as.html>

Folle, L. P. (2016, 10 april). Uma chance | One chance. Hämtad från <http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/04/uma-chance-one-chance.html>

Folle, L. P. (2016, 11 maj). Stigma. Hämtad från http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/05/stigma_11.html

Folle, L. P. (2016, 23 maj). Sobre se odiar | About self-hate. Hämtad från <http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/05/sobre-se-odiar-about-self-hate.html>

Folle, L. P. (2016, 16 juni). About the non-offending pedophile. Hämtad från <http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/06/about-non-offending-pedophile.html>

Folle, L. P. (2016, 26 juli). About depression. Hämtad från <http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/07/about-depression.html>

Folle, L. P. (2016, 8 aug). About suicide. Hämtad från <http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/08/about-suicide.html>

Folle, L. P. (2016, 20 aug). Why I'm anti-contact (my opinion about sexual contact with children). Hämtad från <http://pensamentosfolle.blogspot.com/2016/08/why-im-anti-contat-my-opinion-about.html>

Greenwood, M. (2015, 22 sep). Is God Still God if People are “Born” with Atypical Sexual Attraction? Hämtad från <https://www.christianpedophile.com/is-god-still-god-if-people-are-born-with-atypical-sexual-attraction/>

Greenwood, M. (2015, 17 nov). God Loves Pedophiles – Top Two Questions. Hämtad från <https://www.christianpedophile.com/god-loves-pedophiles-top-two-questions/>

Greenwood, M. (2016, 13 feb). Will I Always Be the Same? (When Temptation Strikes). Hämtad från <https://www.christianpedophile.com/will-i-always-be-the-same-when-temptation-strikes/>

Greenwood, M. (2016, 12 jan). God’s Love for a Pedophile. Hämtad från <https://www.christianpedophile.com/gods-love-for-a-pedophile/>

Greenwood, M. (2016, 12 april). Afflictions of the Righteous. Hämtad från <https://www.christianpedophile.com/afflictions-of-the-righteous/>

Greenwood, M. (2017, 7 mar). He Fell For a Boy. Hämtad från <https://www.christianpedophile.com/he-fell-for-a-boy/>

Greenwood, M. (2018, 14 jan). The Hope Set Before Us. Hämtad från <https://www.christianpedophile.com/the-hope-set-before-us/>

Nickerson, T. (2015, 4 okt). Okay, everyone knows I’m a virtuous pedophile... now what? Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2015/10/04/okay-everyone-knows-im-a-virtuous-pedophile-now-what/>

Nickerson, T. (2015, 6 okt). 11 terrible myths about pedophiles that need to be challenged. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2015/11/06/11-terrible-myths-about-pedophiles-that-need-to-be-challenged/>

Nickerson, T. (2015, 10 nov). Why the point about adult-child sex not always causing harm is important. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2015/11/10/why-the-point-about-adult-child-sex-not-always-causing-harm-is-important/>

Nickerson, T. (2015, 31 dec). On my becoming an anti-contacter (for good). Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2015/12/31/on-my-becoming-an-anti-contacter-for-good/>

Nickerson, T. (2016, 16 jan). A new perspective. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2016/01/16/a-new-perspective/>

Nickerson, T. (2016, 29 jan). To those who say I’m doomed to offend. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2016/01/29/to-those-who-say-im-doomed-to-offend/>

Nickerson, T. (2016, 24 april). Absurd arguments aimed at virpeds and their allies (part 1). Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2016/04/24/absurd-arguments-aimed-at-virpeds-and-their-allies-part-1/>

Nickerson, T. (2016, 9 maj). Absurd arguments aimed at virpeds and their allies (part 2) Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2016/05/09/absurd-arguments-aimed-at-virpeds-and-their-allies-part-2/>

Nickerson, T. (2016, 6 juni). Pedophiles deserve free speech just like everyone else. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2016/06/06/pedophiles-do-deserve-free-speech-just-like-everyone-else/>

Nickerson, T. (2016, 2 juli). The true value of children and the hypocrisy of anti-pedophile culture. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2016/07/02/the-true-value-of-children-and-the-hypocrisy-of-anti-pedophile-culture/>

Nickerson, T. (2017, 7 april). 7 reasons why pedophilia is a sexual orientation. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2017/04/07/7-reasons-why-pedophilia-is-a-sexual-orientation/>

Nickerson, T. (2018, 23 sep). The argument that pedophilia is wrong is... well, wrong. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2018/09/23/the-argument-that-pedophilia-is-inherently-wrong-is-well-wrong/>

Nickerson, T. (2018, 12 okt). Pedophile... pride? How the Night Breed taught me self-love. Hämtad från <https://notamonsterblog.wordpress.com/2018/10/12/pedophile-pride-how-the-night-breed-taught-me-self-love/>

Pedofilen. (2015, 5 nov). Vad är pedofili? Hämtad från <https://pedofilen.se/pedofili/vad-ar-pedofili/>

Pedofilen. (2015, 16 dec). Är jag en pedofil? Hämtad från: <https://pedofilen.se/pedofili/ar-jag-en-pedofil/>

Pedofilen. (2016, 15 jan). Ett nytt år, nya möjligheter... Hämtad från <https://pedofilen.se/framtid/ett-nytt-ar-nya-mojligheter/>

Pedofilen. (2016, 10 mars). Inte längre pedofil? Hämtad från: <https://pedofilen.se/pedofili/inte-langre-pedofil/>

Pedofilen. (2016, 22 april). Oro. Hämtad från <https://pedofilen.se/vardags/oro/>

Pedofilen. (2016, 18 maj). Stiltje. Hämtad från <https://pedofilen.se/framtid/stiltje/>

Pedofilen. (2016, 3 sep). Något att fira! Hämtad från <https://pedofilen.se/framtid/nagot-att-fira-2/>

Pedofilen. (2016, 12 nov). En ljusare framtid! Hämtad från <https://pedofilen.se/framtid/en-ljusare-framtid/>